UNE ✦ SACRA

Judaizm

Kapłańska

(Wajikra)

✦ ✦ ✦

Przekład Izaaka Cylkowa

Informacje

Język oryginału	Ancient Hebrew
Wersja	Przekład Izaaka Cylkowa
Wydanie	1
Przekład	Izaak Cylkow
Źródło	Sefaria — przekład Izaaka Cylkowa (1883–1908), za bibliepolskie.pl
Licencja	CC BY-NC-SA 4.0 · oryginał: Public domain

O tekście:

Prawa dotyczące ofiar, kapłaństwa, czystości i świętości, w tym Jom Kipur, święta roku oraz przykazanie miłości bliźniego jak siebie samego. Po hebrajsku: וַיִּקְרָא.

Jest to trzecia księga Tory, którą rabini nazywali Torat Kohanim – „prawem kapłanów". Zgodnie ze starożytnym zwyczajem była to pierwsza księga, jakiej uczyły się dzieci: „niech czyści przyjdą i studiują to, co czyste".

Rozdział 16 jest czytany w poranek Jom Kipur, a Rabbi Akiwa nazwał nakaz „będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego" (19:18) wielką zasadą Tory.

Źródło: https://www.sefaria.org/Leviticus.1?ven=Bible_in_Polish%2C_trans._Izaak_Cylkow%2C_1841_-_1908_[pl]&lang=bi

Warunki korzystania z tej wersji podaje wskazane wyżej źródło. Układ tego pliku należy do Une Sacra (CC BY-NC-SA 4.0); tekst zachowuje licencję podaną wyżej.

Wydanie cyfrowe przygotowane 27 listopada 2026 przez Une Sacra, otwartą bibliotekę świętych tekstów. · UneSacra.com

Spis treści

Rozdział 1

Rozdział 2

Rozdział 3

Rozdział 4

Rozdział 5

Rozdział 6

Rozdział 7

Rozdział 8

Rozdział 9

Rozdział 10

Rozdział 11

Rozdział 12

Rozdział 13

Rozdział 14

Rozdział 15

Rozdział 16

Rozdział 17

Rozdział 18

Rozdział 19

Rozdział 20

Rozdział 21

Rozdział 22

Rozdział 23

Rozdział 24

Rozdział 25

Rozdział 26

Rozdział 27

ROZDZIAŁ 1

✦

1 I wezwawszy Mojżesza rzekł do niego Wiekuisty z przybytku zboru, w te słowa:

2 "Oświadcz synom Israela, a powiedz im: gdyby który z was chciał przynieść ofiarę Wiekuistemu: z bydła, rogacizny i trzód przyniesiecie ofiarę waszą.

3 Jeżeli ofiara jego całopalenie z rogacizny: samca zdrowego niechaj przyniesie; do wejścia przybytku zboru niechaj go sprowadzi, aby znalazł upodobanie przed Wiekuistym.

4 I położy rękę swą na głowę całopalenia, aby przyjętém było z upodobaniem, dla rozgrzeszenia go.

5 I zarzną cielca przed obliczem Wiekuistego i przyniosą synowie Ahrona, kapłani, krew, a pokropią krwią tą w około ofiarnicę, będącą u wejścia przybytku zboru;

6 A zdjąwszy skórę z całopalenia pokrają je na części;

7 I nałożą synowie Ahrona, kapłana, ogień na ofiarnicę a ułożą drwa na ogniu;

8 I ułożą synowie Ahrona, kapłani, one części, z głową i tłuszczem na drwach, które na ogniu, na ofiarnicy.

9 A trzewa i golenie jego opłócze wodą, i puści z dymem kapłan to wszystko na ofiarnicy: całopalenie to, ogniowa ofiara, woń przyjemna Wiekuistemu.

10 A jeżeli z trzody ofiara jego, - z owiec albo z kóz na całopalenie, - samca zdrowego niechaj przyniesie.

11 I zarzną go po stronie ofiarnicy, ku północy, przed obliczem Wiekuistego; a pokropią synowie Ahrona, kapłani, krwią jego ofiarnicę, w około.

12 I rozrąbią go na części, a wraz z głową i tłuszczem ułoży je kapłan na drwach, które na ogniu, na ofiarnicy.

13 Trzewa zaś i golenie opłócze wodą, i przyniesie kapłan to wszystko i puści z dymem na ofiarnicy: całopalenie to, ogniowa ofiara, woń przyjemna Wiekuistemu.

14 A jeżeli z ptactwa całopalna ofiara jego Wiekuistemu, - niechaj przyniesie z turkawek albo z młodych gołębi ofiarę swoję.

15 I przyniesie ją kapłan do ofiarnicy i naderwie głowę jej i puści z dymem na ofiarnicy, wycisnąwszy krew jej przy ścianie ofiarnicy;

16 I odjąwszy gardziel z pierzem jej, rzuci ją podle ofiarnicy, ku stronie wschodniej, na popielisko.

17 I nadłamie ją w skrzydłach jej, nie odrywając, i puści ją z dymem kapłan na ofiarnicy, na drwach, co na ogniu: całopalenie to, ogniowa ofiara, woń przyjemna Wiekuistemu.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 2

✦

1 A gdyby kto chciał przynieść ofiarę śniedną Wiekuistemu, - przednia mąka niechaj będzie ofiarą jego; i poleje ją oliwą, i nałoży na nią kadzidła, -

2 I przyniesie ją do synów Ahrona, kapłanów; a nabierze z niej tenże pełną garść swoję mąki i oliwy z wszystkiém kadzidłem jej, i puści z dymem kapłan, ten "znak przypomnienia", na ofiarnicy: ogniowa to ofiara, woń przyjemna Wiekuistemu.

3 A pozostałe z owej ofiary śniednej będzie dla Ahrona i dla synów jego: świętem to świętości z ogniowych ofiar Wiekuistego.

4 A jeżeli przyniesiesz ofiarę śniedną z wypieczonego w piecu, będą to z przedniej mąki kołacze przaśne, zaczynione w oliwie, albo ołatki przaśne posmarowane oliwą.

5 Jeżeli zaś ofiarą śniedną z panwi ofiara twoja, - z mąki przedniej, zaczynionej w oliwie, przaśne niechaj będzie;

6 Rozdrobisz ją na kawałki i polejesz ją oliwą: ofiara to śniedna.

7 A jeżeli ofiarą śniedną z rądla ofiara twoja, - z mąki przedniej z oliwą przyrządzoną będzie.

8 I przyniesiesz ofiarę śniedną, z tych rzeczy przyrządzoną, Wiekuistemu; i przedstawią ją kapłanowi, a odniesie ją na ofiarnicę.

9 A zdjąwszy kapłan ze śniednej ofiary "znak przypomnienia", puści ją z dymem na ofiarnicy: ogniowa to ofiara, woń przyjemna Wiekuistemu.

10 A pozostałe z ofiary śniednej będzie dla Ahrona i dla synów jego: świętem to świętości z ogniowych ofiar Wiekuistego.

11 Żadna ofiara śniedna, którą przynosić będziecie Wiekuistemu, niechaj przyrządzaną nie będzie z kiszonego, gdyż żadnego zakisu i żadnego miodu nie puścicie z dymem jako ofiarę ogniową Wiekuistemu.

12 W ofierze pierwocin przynosić to możecie Wiekuistemu, ale na ofiarnicę nie wejdą, jako woń przyjemna.

13 Wszelką też ofiarę twą śniedną solą posolisz; a nie pozbawisz soli przymierza Boga twojego, - śniednej ofiary twojej: przy każdej ofierze twojej zaofiarujesz sól.

14 A jeżeli przyniesiesz ofiarę z pierwocin Wiekuistemu, - kłosy suszone nad ogniem, krupę świeżą przyniesiesz w darze od pierwocin twoich.

15 I nalejesz na nią oliwy, i nałożysz na nią kadzidła: śniedna to ofiara.

16 I puści z dymem kapłan "znak przypomnienia" z krupy jej i z oliwy jej, ze wszystkiém kadzidłem jej: ogniowa to ofiara Wiekuistemu.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 3

✦

1 A jeżeli ofiarą opłatną ofiara jego, to jeżeli z rogacizny przynosi, - samca albo samicę zdrową niechaj przyniesie przed oblicze Wiekuistego.

2 I położy rękę swą na głowę ofiary swojej, i zarzną ją u wejścia do przybytku zboru, i pokropią synowie Ahrona, kapłani, krwią ofiarnicę w około.

3 I przyniesie z ofiary opłatnej, jako ofiarę ogniową Wiekuistemu, - łój pokrywający trzewa, i wszystek łój, który nad trzewami;

4 Obie też nerki z łojem, który na nich, który nad połędwicami, i przeponę, która na wątrobie, wraz z nerkami ją oddzieli.

5 I puszczą to z dymem synowie Ahrona na ofiarnicy wraz z całopaleniem, co na drwach, na ogniu: ofiara to ogniowa, woń przyjemna Wiekuistemu.

6 A jeżeli z trzody ofiara jego na "opłatną" Wiekuistemu, - samca albo samicę zdrową niechaj przyniesie.

7 Jeżeli jagnię przynosi na ofiarę swoję; niechaj przyniesie je przed oblicze Wiekuistego.

8 I położy rękę swą na głowę ofiary swojej, i zarzną ją u wejścia do przybytku zboru, i pokropią synowie Ahrona krwią jej ofiarnicę, w około.

9 I przyniesie z ofiary opłatnej jako ofiarę ogniową Wiekuistemu najlepszą część jej, - ogon cały, po samą krzyżową kość go odciąwszy, również łój pokrywający trzewa, i wszystek łój, który nad trzewami.

10 Obie też nerki z łojem, który na nich, który na połędwicach, i przeponę, która na wątrobie, wraz z nerkami ją oddzieli.

11 I puści to z dymem kapłan na ofiarnicy, - pokarm to, ofiara ogniowa Wiekuistemu.

12 A jeżeli ofiara jego koza; niechaj przyniesie ją przed oblicze Wiekuistego,

13 I położy rękę swą na głowę jej, i zarzną ją przed przybytkiem zboru, i pokropią synowie Ahrona krwią jej ofiarnicę, w około.

14 I przyniesie z niej ofiarę swą, jako ofiarę ogniową Wiekuistemu: - łój pokrywający trzewa, i wszystek łój, który nad trzewami.

15 Obie też nerki z łojem, który na nich, który nad połędwicami, i przeponę, która na wątrobie, wraz z nerkami ją oddzieli.

16 I puści je z dymem kapłan na ofiarnicy: pokarm to, ogniowa ofiara, woń przyjemna: wszystek łój Wiekuistemu.

17 Ustawa to wieczna w pokoleniach waszych, we wszystkich siedzibach waszych: żadnego łoju i żadnej krwi jeść nie będziecie!"

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 4

✦

1 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi, i rzekł:

2 "Powiedz synom Israela tak: gdyby kto zgrzeszył niebacznie przeciw któremu ze wszystkich przykazań Wiekuistego, wzbraniających cokolwiek czynić, a przekroczyłby przeciw jednemu z nich; -

3 Jeżeliby kapłan namaszczony zgrzeszył, dla wprowadzenia ludu w winę: niech wtedy przyniesie za grzech swój, którego się dopuścił, cielca młodego, zdrowego, Wiekuistemu na ofiarę zagrzeszną.

4 I przywiedzie cielca onego do wejścia przybytku zboru, przed oblicze Wiekuistego, a położy rękę swą na głowę cielca, i zarzną cielca przed Wiekuistym.

5 I weźmie kapłan namaszczony nieco krwi cielca i wniesie ją do przybytku zboru.

6 I zamoczy kapłan palec swój we krwi, a pokropi krwią ową siedmkroć przed obliczem Wiekuistego, przed zasłoną świątyni.

7 I pomaże kapłan krwią narożniki ołtarza do kadzidła wonnego, który w przybytku zboru przed Wiekuistym; wszystką zaś pozostałą krew cielca wyleje u podstawy ofiarnicy całopaleń, która u wejścia przybytku zboru.

8 I wszystek łój cielca ofiary zagrzesznej zdejmie zeń, - łój pokrywający trzewa, i wszystek łój, który nad trzewami;

9 Obie też nerki z łojem, który na nich, który nad połędwicami, i przeponę, która na wątrobie, wraz z nerkami ją oddzieli, -

10 Jako odjętym zostaje z wołu ofiary opłatnej; i puści je z dymem kapłan na ofiarnicy całopaleń.

11 A skórkę cielca, i całe mięso jego z głową i goleniami, i trzewa jego, i nieczystość jego, -

12 Całego cielca wyniesie po za obóz na miejsce czyste, na skład popiołu i spali go na drwach ogniem; przy składzie popiołu spalonym będzie.

13 A jeżeliby cały zbór Israelski niebacznie zgrzeszył, a zakryta była rzecz od oczu zgromadzenia, a tak przekroczyłby przeciw jednemu z przykazań Wiekuistego, wzbraniających cokolwiek czynić, i popadłby w winę;

14 I poznanym by został grzech, którym zgrzeszyli: przyniesie wtedy zgromadzenie młodego cielca na ofiarę zagrzeszną, a sprowadzą go przed przybytek zboru.

15 I położą starsi zboru rękę swą na głowę cielca, przed Wiekuistym, i zarzną cielca przed obliczem Wiekuistego.

16 I wniesie kapłan namaszczony nieco krwi cielca do przybytku zboru;

17 I zamoczy kapłan palec swój we krwi, a pokropi krwią ową siedmkroć przed obliczem Wiekuistego, przed zasłoną.

18 A częścią krwi pomaże narożniki ołtarza, który przed obliczem Wiekuistego w samym przybytku zboru, wszystką zaś pozostałą krew wyleje u podstawy ofiarnicy całopaleń, która u wejścia przybytku zboru.

19 I wszystek łój jego zdejmie zeń i puści z dymem na ofiarnicy.

20 I postąpi z tym cielcem jak postąpił z cielcem zagrzesznym; tak samo postąpi z nim, - i tém rozgrzeszy ich kapłan, i odpuszczoném im będzie.

21 I każe wynieść cielca po za obóz i spali go jako spalił cielca pierwszego: ofiara to zagrzeszna zgromadzenia.

22 A jeżeliby zgrzeszył książę, a wykroczyłby przeciw jednemu z przykazań Wiekuistego, Boga swojego, wzbraniających cokolwiek czynić, a to niebacznie, a przewiniłby;

23 Jeżeli mu tedy ujawni się grzech jego, którym zgrzeszył, to przywiedzie na ofiarę swą kozła, samca zdrowego.

24 I położy rękę swą na głowę kozła, i zarzną go na miejscu, gdzie zarzynają całopalenia przed Wiekuistym: ofiara to zagrzeszna.

25 I weźmie kapłan nieco krwi ofiary zagrzesznej na palec swój, a pomaże narożniki ofiarnicy całopaleń, pozostałą zaś krew jego wyleje u podstawy ofiarnicy całopaleń.

26 A wszystek łój jego puści z dymem na ofiarnicy, podobnie jak łój ofiary opłatnej; i tak rozgrzeszy go kapłan z grzechu jego, i odpuszczoném mu będzie.

27 A jeżeliby kto zgrzeszył niebacznie z ludu pospolitego wykroczywszy przeciw jednemu z przykazań Wiekuistego, wzbraniających cokolwiek czynić, a przewiniłby;

28 Jeżeli mu tedy ujawni się grzech jego, którym zgrzeszył, to przywiedzie na ofiarę swą kozę, zdrową samicę za grzech, którego się dopuścił.

29 I położy rękę swą na głowę "zagrzesznej" - i zarzną tę ofiarę zagrzeszną na miejscu ofiar całopalnych.

30 I weźmie kapłan nieco krwi jej na palec swój, a pomaże narożniki ofiarnicy całopaleń, pozostałą zaś krew jej wyleje u podstawy ofiarnicy.

31 Wszystek też łój jej zdejmie, jak zdejmuje się łój z ofiary opłatnej, i puści go z dymem kapłan na ofiarnicy, na woń przyjemną Wiekuistemu; i tak rozgrzeszy go kapłan, i odpuszczoném mu będzie.

32 A jeżeli z owiec przynosi na ofiarę swą zagrzeszną, samicę zdrową niechaj przyniesie.

33 I położy rękę swą na głowę "zagrzesznej", i zarzną ją jako ofiarę zagrzeszną na miejscu, gdzie zarzynają całopalenia.

34 I weźmie kapłan nieco krwi ofiary zagrzesznej na palec swój, a pomaże narożniki ofiarnicy całopaleń, pozostałą zaś krew jej wyleje u podstawy ofiarnicy całopaleń.

35 A wszystek łój jej zdejmie, jak się zdejmuje łój baranka z ofiary opłatnej, i puści to z dymem kapłan na ofiarnicy przy ofiarach ogniowych Wiekuistemu; i tak rozgrzeszy go kapłan z grzechu, którego się dopuścił, - i odpuszczoném mu będzie.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 5

✦

1 Jeżeliby też kto zgrzeszył, że słysząc słowo zaklęcia, a będąc świadkiem widzącym albo wiedzącym, a nie oznajmił, i tak uniósłby na sobie winę swą:

2 Albo - jeżeliby się kto dotknął jakiejkolwiek rzeczy nieczystej, bądź padliny zwierza nieczystego, bądź padliny bydlęcia nieczystego, bądź padliny gadu nieczystego, a byłoby to tajne przed nim, tak że nieczystym będzie i winnym;

3 Albo - jeżeliby się kto dotknął nieczystości człowieczej, jakakolwiek by to była nieczystość, przez którą się zanieczyszcza, a byłoby to tajne przed nim, on zaś dowiedziałby się, i byłby winien;

4 Albo jeżeliby kto przysiągł, a wymknęło mu się z ust, aby wyrządził sobie co złego, albo dobrego, we wszystkiém, co wymyka się człowiekowi w przysiędze, a uszłoby z świadomości jego, - on zaś dowiedziałby się, i byłby winien w jakiejkolwiek z tych rzeczy;

5 Kto tedy zawini w jakiejkolwiek z tych rzeczy, niechaj wyspowiada się, w czém zgrzeszył;

6 I niech przyniesie pokutę Wiekuistemu za grzech swój, którego się dopuścił, samicę z trzody; owcę albo kozę - jako ofiarę zagrzeszną, a rozgrzeszy go kapłan z grzechu jego.

7 A gdyby go nie stało na owcę, to przyniesie jako pokutę za grzech, którego się dopuścił, parę turkawek albo parę młodych gołąbków Wiekuistemu, - jednego na "zagrzeszną", a drugiego na "całopalną."

8 I przyniesie je do kapłana, który złoży najprzód tego, co za grzech, i naderwie głowę jego nad karkiem, ale jej nie oderwie.

9 I pokropi krwią tej "zagrzesznej" ścianę ofiarnicy, a pozostałą krew wyciśnie u podstawy ofiarnicy: ofiara to zagrzeszna.

10 Drugiego zaś zużyje na całopalenie, wedle przepisu, i tak rozgrzeszy go kapłan z grzechu jego, którego się dopuścił, a odpuszczoném mu będzie.

11 A gdyby go nie stało na dwie turkawki, albo na dwa młode gołąbki, niechaj przyniesie za grzech, którego się dopuścił, dziesiątą część efy przedniej mąki, jako ofiarę zagrzeszną; nie naleje na nią oliwy, ani włoży na nią kadzidła, bo ofiara to zagrzeszna.

12 I przyniesie ją do kapłana; i nabierze z niej kapłan pełną garść swoję, w "znak przypomnienia", i puści z dymem na ofiarnicy przy ofiarach ogniowych Wiekuistemu: ofiara to zagrzeszna.

13 I tak rozgrzeszy go kapłan z grzechu jego, którego się dopuścił w którejkolwiek z tych rzeczy, a odpuszczoném mu będzie; pozostałość zaś będzie dla kapłana, jak przy ofierze śniednej."

14 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi, i rzekł:

15 "Jeżeliby kto dopuścił się przeniewierstwa, a zgrzeszył niebacznie przeciw świętościom Wiekuistego, przywiedzie wtedy na pokutę Wiekuistemu barana zdrowego z trzody, według oszacowania twojego na srebrne szekle, wedle szekla świętego, - jako ofiarę pokutną.

16 A co zgrzeszył przeciw świętości wróci, i piątą część nadto dołoży, i odda kapłanowi; kapłan zaś rozgrzeszy go baranem pokutnym, a odpuszczoném mu będzie.

17 A jeżeliby kto zgrzeszył, a wykroczył przeciw któremu ze wszystkich przykazań Wiekuistego, wzbraniających cokolwiek czynić, a nie wiedział, i stał się winnym, i tak uniósł na sobie winę swą:

18 Niechaj tedy przyprowadzi barana zdrowego z trzody, według oszacowania twojego, na ofiarę pokutną, do kapłana, i rozgrzeszy go kapłan z uchybienia, którego niebacznie się dopuścił, sam nie wiedząc, a odpuszczoném mu będzie.

19 Ofiara to pokutna, - zawinić zawinił Wiekuistemu."

20 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi i rzekł:

21 "Jeżeliby kto zgrzeszył, a dopuścił się przeniewierstwa przed Wiekuistym, tém, że zaparł się wobec bliźniego swego co do rzeczy sobie powierzonej, albo wręczonej, albo mu wydartej, albo by ograbił bliźniego swego,

22 Albo by znalazł zgubę, a zaparł się jej, albo też przysiągł fałszywie o cokolwiek ze wszystkich rzeczy, których dopuszczając się człowiek, grzeszy przez nie;

23 Gdyby tedy zgrzeszył, a stał się winnym, niechaj zwróci zdzierstwo, które wydarł, albo grabież, którą zagrabił, albo rzecz powierzoną, która powierzoną mu została, albo zgubę, którą znalazł, -

24 Albo też to, o cokolwiek fałszywie przysiągł: zwróci to w pełnej wartości, a piątą część dołoży do tego; odda je zaś temu, czyje jest, w dzień pokuty swojej.

25 A pokutę swoję przywiedzie Wiekuistemu, barana zdrowego z trzody, według oszacowania twego, jako ofiarę pokutną, do kapłana.

26 I rozgrzeszy go kapłan przed Wiekuistym, a odpuszczoném mu będzie w każdej z tych wszystkich rzeczy, którą popełnił, zawiniwszy przez nią."

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 6

✦

1 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi, i rzekł:

2 "Rozkażesz Ahronowi i synom jego i powiesz: Oto przepis o całopaleniu: ono to całopalenie pozostaje na ognisku, na ofiarnicy, przez całą noc do rana, a ogień ofiarnicy ma być rozżarzany niém.

3 I przywdziawszy kapłan ubiór swój lniany, i spodnie szaty lniane włożywszy na ciało swoje, zbierze popiół, na który spalił ogień całopalenie na ofiarnicy, a wysypie go podle ofiarnicy.

4 Poczém zdejmie szaty swe i oblecze się w szaty inne, a wyniesie popiół po za obóz na miejsce czyste.

5 Ogień zaś na ofiarnicy rozżarzany będzie niém, aby nie wygasł, a rozniecać będzie na niej kapłan drwa każdego rana, i ułoży na niej całopalenie i puści na niej z dymem łoje ofiar opłatnych.

6 Ogień ustawiczny rozżarzany będzie na ofiarnicy, nie wygaśnie.

7 A oto przepis o ofierze śniednej: przynosić ją będą synowie Ahrona przed oblicze Wiekuistego na przednią stronę ofiarnicy.

8 I zbierze z niej garścią swoją z przedniej mąki ofiary śniednej, i z oliwy jej, i wszystko kadzidło, które na ofierze śniednej, i puści z dymem na ołtarzu jako woń przyjemną, ten "znak przypomnienia," przed Wiekuistym.

9 A pozostałe z niej jadać będą Ahron i synowie jego. Jako przaśniki jedzoném będzie na miejscu świętém; w dworcu przybytku zboru spożywać to będą.

10 Nie należy piec tego kiszoném; jako udział ich dałem im to z ogniowych ofiar Moich; świętem świętości to, jak "zagrzeszna" i "pokutna."

11 Każdy mężczyzna z potomków Ahrona jeść to może, jako udział na wieki, w pokoleniach waszych, z ofiar ogniowych Wiekuistego: każdy, który się ich dotyka, wyświęconym być musi."

12 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi, i rzekł:

13 "Oto ofiara Ahrona i synów jego, którą przyniosą Wiekuistemu, w dzień namaszczenia swego: dziesiąta część efy mąki przedniej na ofiarę śniedną ustawicznie; połowa tego rano, a połowa tego wieczorem.

14 Na panwi, w oliwie, będzie przyrządzona; wysmażoną przyniesiesz ją; dobrze wypieczoną, jako śniedną ofiarę rozdrobioną, przyniesiesz ją na woń przyjemną Wiekuistemu.

15 I kapłan też namaszczony na jego miejsce, z synów jego, spełni to: ustawa to wieczysta Wiekuistemu; cała z dymem puszczoną będzie.

16 I każda śniedna ofiara kapłańska cała z dymem puszczaną będzie, nie będzie jadana."

17 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi, i rzekł:

18 "Powiesz Ahronowi i synom jego tak: oto przepis o ofierze zagrzesznej: Na miejscu, gdzie zarzynają całopalenia, będzie zarzynana "zagrzeszna" przed obliczem Wiekuistego; świętością świętości ona.

19 Kapłan, spełniający obrządek rozgrzeszania, niech spożyje ją; na miejscu świętém spożywaną być powinna, w dworcu przybytku zboru.

20 Każdy, który się dotyka mięsa jej, wyświęconym być musi; a jeżeliby krwią jej obryzgał szatę, to zbryzganą wypierzesz na miejscu świętém.

21 Naczynie też gliniane, w którém się gotowała, stłuczone być ma; jeżeliby zaś w naczyniu miedzianém gotowaną była, - to należy wyczyścić je i wypłukać wodą.

22 Każdy mężczyzna z pośród kapłanów jeść ją może; świętością to świętości.

23 Ale żadna ofiara zagrzeszna, której krew wnosi się do przybytku zboru, dla rozgrzeszenia w świątyni, nie będzie jadana: na ogniu spaloną będzie.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 7

✦

1 A oto przepis o ofierze pokutnej: świętością świętości ona.

2 Na miejscu, gdzie zarzynają całopalenia, zarzynać będą "pokutną," a krwią jej pokropią ofiarnicę w około.

3 A wszystek łój jej należy przynieść z niej, ogon i łój pokrywający trzewa,

4 I obie nerki z łojem, który na nich, który nad połędwicami, i przeponę na wątrobie, - wraz z nerkami ją oddzieli.

5 I puści to z dymem kapłan na ofiarnicy, jako ofiarę ogniową Wiekuistemu. Ofiara to pokutna.

6 Każdy mężczyzna z pośród kapłanów jeść ją może; na miejscu świętém spożywaną będzie: świętością świętości ona.

7 Jako "zagrzeszna", tak i "pokutna", - jednaki przepis mają; do kapłana, który rozgrzesza nią, należeć będzie.

8 A kapłan, który przynosi całopalenie czyjekolwiek: skóra całopalenia do niego, do kapłana, ma należeć.

9 Każda też ofiara śniedna, w piecu upieczona, i wszystko, co przyrządzoném zostało w rądlu, albo na panwi, do niego, do kapłana, który ją przynosi, należeć będzie.

10 Ale wszelka ofiara śniedna zaczyniona oliwą, albo sucha, do wszystkich synów Ahrona należeć będzie, - tak do jednego, jak i do drugiego.

11 A oto przepis o ofierze opłatnej, którą się przynosi Wiekuistemu:

12 Jeżeli ją kto na dziękczynienie przynosi, wtedy przyniesie przy tej ofierze dziękczynnej kołacze przaśne, zaczynione oliwą, i ołatki przaśne, posmarowane oliwą, i mąkę przednią, wysmażoną na kołacze zaczynione oliwą.

13 Wraz z kołaczami kiszonego chleba powinien przynosić ofiarę swoję, przy ofierze dziękczynno-opłatnej swojej.

14 I niechaj przynosi z tego, jeden z każdej ofiary, jako dań Wiekuistemu; do kapłana, kropiącego krwią ofiar opłatnych, do niego należeć to będzie.

15 Mięso zaś ofiary dziękczynno-opłatnej w dzień ofiarowania jej spożytém będzie; nie należy zostawiać z tego do jutra.

16 A jeżeli ślubem, albo dobrowolnym darem ofiara jego, to w dzień złożenia ofiary jego spożytą będzie; i nazajutrz téż, coby z niej pozostało, spożytém być może;

17 Coby zaś zostało z mięsa tej ofiary do trzeciego dnia, na ogniu spaloném będzie.

18 A jeżeliby jednak jedzoném było mięso tej ofiary opłatnej dnia trzeciego, to nie będzie upodobaną. Kto ją przyniósł, temu się ona nie policzy: obrzydliwością będzie; a ktoby jadł z niej, winę swą poniesie.

19 Mięso to, któreby się dotknęło czego nieczystego, jadaném nie będzie; na ogniu należy je spalić; mięso to - każdy czysty może jeść to mięso.

20 Ale ktokolwiekby jadł mięso z ofiary opłatnej, ofiarowanej Wiekuistemu, mając nieczystość na sobie: wytracona będzie dusza ta z ludu swojego.

21 A jeżeli kto, dotknąwszy się czego nieczystego, bądź nieczystości człowieczej, bądź nieczystego zwierzęcia, bądź jakiegokolwiek potworu nieczystego, będzie jadł mięso ofiary opłatnej poświęconej Wiekuistemu, - wytracona będzie dusza ta z ludu swojego."

22 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi, i rzekł:

23 "Powiedz synom Israela tak: żadnego łoju z wołu, ani z owcy, ani z kozy jeść nie będziecie.

24 A łój padliny i łój rozszarpanego, użytym być może do wszelakiej potrzeby; jeść jednak, jadać go nie będziecie.

25 Bo ktobykolwiek jadł łój z bydląt, z których przynosi się ofiara ogniowa Wiekuistemu, dusza, któraby to jadła, wytracona będzie z ludu swojego.

26 Żadnej téż krwi jadać nie będziecie we wszystkich siedzibach waszych, ani z ptactwa, ani z bydląt:

27 Każdy, który jeść będzie jakąkolwiek krew, - dusza któraby ją jadła, wytraconą będzie z ludu swojego".

28 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi, i rzekł:

29 "Powiedz synom Israela tak: ktoby przyniósł ofiarę opłatną swoję Wiekuistemu, niechaj sam przyniesie ofiarę swoję Wiekuistemu, z ofiary swej opłatnej;

30 Jego ręce niech przyniosą ogniowe ofiary Wiekuistego; łój wraz z mostkiem niech przyniesie: mostek, aby stawić go jako przedstawienie przed obliczem Wiekuistego;

31 I puści z dymem kapłan łój na ofiarnicy; a będzie mostek dla Ahrona i synów jego.

32 Łopatkę też prawą oddacie jako podniesienie kapłanowi z ofiar waszych opłatnych.

33 Kto z synów Ahrona przynosi krew z ofiar opłatnych i łój, temu dostanie się i łopatka prawa w udziale.

34 Albowiem mostek przedstawienia i łopatkę podniesienia wziąłem od synów Israela z ofiar ich opłatnych, i oddałem je Ahronowi, kapłanowi, i synom jego, jako część wyznaczoną na wieki, od synów Israela."

35 Oto udział uświęcony Ahrona i udział uświęcony synów jego, z ogniowych ofiar Wiekuistego, od dnia, w którym dano im przystąpić do piastowania kapłaństwa Wiekuistemu,

36 Co rozkazał Wiekuisty dawać im od dnia namaszczenia ich od synów Israela. Ustawa to wieczna w pokoleniach ich.

37 Oto przepis o całopaleniu, i o ofierze śniednej i zagrzesznej i pokutnej, i o ofierze wyświęcenia i o ofierze opłatnej,

38 Który polecił Wiekuisty Mojżeszowi u góry Synai, gdy rozkazał synom Israela na puszczy Synajskiej, aby przynosili ofiary swoje Wiekuistemu.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 8

✦

1 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi, i rzekł:

2 "Weź Ahrona i synów jego z nim, i szaty, i olej namaszczenia, i cielca ofiary zagrzesznej, i dwa barany i kosz przaśników.

3 A cały zbór zgromadź u wejścia do przybytku zboru".

4 I uczynił Mojżesz, jako mu rozkazał Wiekuisty; i zgromadził się cały zbór u wejścia do przybytku zboru.

5 I rzekł Mojżesz do zboru: "Oto co rozkazał Wiekuisty uczynić!"

6 I kazał przystąpić Mojżesz Ahronowi i synom jego i obmył ich wodą.

7 I włożył nań spodnią szatę, i opasał go pasem, i przyoblókł go w płaszcz, i włożył nań naramiennik, i przepasał go pasem naramiennika, i przytwierdził nim naramiennik na nim.

8 I włożył nań napierśnik, i złożył do napierśnika Urim i Thumim.

9 Włożył też zawój na głowę jego, a do zawoju z przedniej strony jego przytwierdził diadem złoty, koronę świętą, jak przykazał Wiekuisty Mojżeszowi.

10 I wziął Mojżesz olej namaszczenia, i namaścił przybytek, i wszystko co w nim, i poświęcił to.

11 I pokropił nim ofiarnicę siedmkroć, i namaścił ofiarnicę i wszystkie przybory jej, i umywalnię i podnóże jej, aby je poświęcić.

12 I polał oleju namaszczenia na głowę Ahrona, i namaścił go, aby go poświęcić.

13 Kazał też przystąpić Mojżesz synom Ahrona i przybrał ich w spodnie szaty, i opasał ich pasem, i okrył głowy ich mitrami, jak przykazał Wiekuisty Mojżeszowi.

14 I przywiódł cielca zagrzesznego, i położyli Ahron i synowie jego ręce swoje na głowę cielca zagrzesznego.

15 I zarznął go, i wziął Mojżesz nieco krwi i pomazał narożniki ofiarnicy w około palcem swoim, i oczyścił ofiarnicę, a pozostałą krew wylał u podstawy ofiarnicy, i poświęcił ją, aby rozgrzeszać na niej.

16 I wziął cały łój pokrywający trzewa, i przeponę nad wątrobą i obie nerki, i łój ich, i puścił z dymem na ofiarnicy;

17 A cielca, i skórę jego, i mięso jego, i nieczystość jego spalił w ogniu za obozem, jak rozkazał Wiekuisty Mojżeszowi.

18 I przywiódł barana na całopalenie, i położyli Ahron i synowie jego ręce swoje na głowę barana.

19 I zarznął go, i pokropił Mojżesz krwią jego ofiarnicę w około.

20 A barana porąbał w kawały, i puścił z dymem Mojżesz głowę, i kawały i tłuszcz.

21 A trzewa i golenie obmył wodą, i puścił z dymem Mojżesz całego barana na ofiarnicy: całopalenie to na woń przyjemną; ogniowa to ofiara Wiekuistemu, jak przykazał Wiekuisty Mojżeszowi.

22 Zatém przywiódł barana drugiego, barana wyświęcenia, i położyli Ahron i synowie jego ręce swoje na głowę barana.

23 I zarznął go, i wziął Mojżesz nieco krwi jego i włożył na chrząstkę prawego ucha Ahrona, i na wielki palec ręki jego prawej, i na wielki palec nogi jego prawej.

24 I kazał przystąpić synom Ahrona, i włożył Mojżesz nieco krwi na chrząstkę prawego ucha ich, i na wielki palec ręki ich prawej, i na wielki palec nogi ich prawej, i pokropił Mojżesz krwią ofiarnicę w około:

25 I wziął łój i ogon, i wszystek łój pokrywający trzewa, i przeponę wątroby, i obie nerki i łój ich, i łopatkę prawą;

26 A z kosza przaśników, który przed Wiekuistym, wziął kołacz przaśny jeden, i bochen chleba z oliwą jeden, i ołatek jeden, i położył na łoje i na łopatkę prawą;

27 I położył to wszystko na dłonie Ahrona, i na dłonie synów jego, i stawił to jako przedstawienie przed obliczem Wiekuistego;

28 I wziął to Mojżesz z rąk ich, i puścił z dymem na ofiarnicy przy całopaleniu; ofiara to wyświęcenia, na woń przyjemną, - ogniowa to ofiara Wiekuistemu.

29 Wziął też Mojżesz mostek, i przedstawił go jako przedstawienie przed obliczem Wiekuistego: z barana wyświęcenia, Mojżesza był to udział, jak rozkazał Wiekuisty Mojżeszowi.

30 I wziął również Mojżesz oleju namaszczenia i nieco krwi, która była na ofiarnicy, i pokropił Ahrona i szaty jego, i synów jego, i szaty synów jego z nim; i tak poświęcił Ahrona i szaty jego, i synów jego, i szaty synów jego z

nim.

31 I rzekł Mojżesz do Ahrona i do synów jego: "Ugotujcie to mięso u wejścia do przybytku zboru, i tam je jedzcie z chlebem, który w koszu upełnomocnienia, jak mi przykazano i powiedziano: Ahron i synowie jego jeść je mają.

32 A coby pozostało z mięsa i z chleba, w ogniu spalicie.

33 A od wejścia przybytku zboru nie odejdziecie przez siedm dni, aż do dnia, którego wypełni się czas upełnomocnienia waszego; bo przez siedm dni upełnomocniane będą ręce wasze.

34 Jako się stało dnia dzisiejszego, tak przykazał Wiekuisty czynić i nadal, dla rozgrzeszenia waszego.

35 A u wejścia przybytku zboru zostawać będziecie dzień i noc, przez siedm dni, a będziecie przestrzegali służby Wiekuistego, abyście nie pomarli; bo tak mi rozkazano."

36 I uczynili Ahron i synowie jego to wszystko, co rozkazał Wiekuisty przez Mojżesza.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 9

✦

1 I stało się dnia ósmego, wezwał Mojżesz Ahrona i synów jego i starszych Israela.

2 I rzekł do Ahrona: "Weźmiesz sobie cielca młodego na ofiarę zagrzeszną, i barana na całopalenie, zdrowe, i przywiedziesz je przed oblicze Wiekuistego;

3 Synom zaś Israela powiedz tak: weźmiecie sobie kozła na ofiarę zagrzeszną, i cielca i jagnię, roczniaki zdrowe, na całopalenie.

4 Wołu też i barana - na ofiary opłatne, dla ofiarowania przed obliczem Wiekuistego, i ofiarę śniedną zaczynioną oliwą; albowiem dziś Wiekuisty ukaże się wam."

5 I przynieśli co rozkazał Mojżesz przed przybytek zboru; i przystąpił cały zbór i stanął przed Wiekuistym.

6 I rzekł Mojżesz: "To, co rozkazał Wiekuisty, uczyńcie a ukaże się wam Majestat Wiekuistego."

7 Rzekł zaś Mojżesz do Ahrona: "Przystąp do ofiarnicy i spełnij ofiarę twą zagrzeszną i całopalenie twoje, i dopełnij rozgrzeszenia za siebie i za lud; spełnij też ofiarę od ludu i dopełnij rozgrzeszenia za nich, jak rozkazał Wiekuisty."

8 I przystąpił Ahron do ofiarnicy, i zarznął cielca zagrzesznego za siebie;

9 I podali mu synowie Ahrona krew, i zamoczył palec swój we krwi, i pomazał narożniki ofiarnicy; krew zaś pozostałą wylał u podstawy ofiarnicy;

10 Łój zaś i nerki i przeponę wątroby z ofiary zagrzesznej puścił z dymem na ofiarnicy, jak rozkazał Wiekuisty Mojżeszowi.

11 A mięso i skórę spalił w ogniu za obozem.

12 Zarznął też całopalenie, i podali mu synowie Ahrona krew, i pokropił nią ofiarnicę w około;

13 I całopalenie podali mu w kawałach jego, wraz z głową, i puścił je z dymem na ofiarnicy.

14 I wymył trzewa i golenie, i puścił z dymem wraz z całopaleniem, na ofiarnicy.

15 Poczém przywiódł ofiarę od ludu, i wziął kozła zagrzesznego ludu, i zarznął go, i spełnił obrządek rozgrzeszenia, jak u pierwszego.

16 I przyniósł całopalenie i spełnił je wedle przepisu.

17 Przyniósł też ofiarę śniedną, i napełnił nią dłoń swoję i puścił z dymem na ofiarnicy, oprócz całopalenia porannego.

18 I zarznął wołu i barana na ofiarę okupną za lud; i podali mu synowie Ahrona krew, i pokropił nią ofiarnicę w około.

19 I łoje też z wołu, i z barana ogon, i pokrywający łój, i nerki i przeponę wątroby.

20 I włożyli łoje na mostki, i puścił z dymem łoje na ofiarnicy.

21 A mostki i łopatkę prawą - stawił Ahron jako przedstawienie przed Wiekuistym, jako był rozkazał Mojżesz.

22 I podniósł Ahron ręce swoje do ludu i błogosławił im; i zstąpił, spełniwszy ofiarę zagrzeszną, i całopalenie i ofiarę okupną.

23 I wszedł Mojżesz i Ahron do przybytku zboru; i wyszli, i pobłogosławili lud. I ukazał się Majestat Wiekuistego całemu ludowi:

24 I wyszedł ogień z przed Wiekuistego i pochłonął na ofiarnicy całopalenie i łoje; i widział to lud cały i wydali okrzyk i padli na oblicze swoje.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 10

✦

1 I wzięli synowie Ahrona - Nadab i Abihu, każdy kadzielnicę swoję, i włożyli w nie ognia, i położyli nań kadzidła, i tak przynieśli przed oblicze Wiekuistego ogień nieuświęcony, którego nie przykazał im.

2 I wyszedł ogień z przed oblicza Wiekuistego i pochłonął ich; i pomarli przed obliczem Wiekuistego.

3 I rzekł Mojżesz do Ahrona: "Oto co powiedział Wiekuisty, gdy rzekł: "Przez blizkich Mi uświęconym będę, i w obliczu całego ludu sławionym!" I zamilkł Ahron.

4 I wezwał Mojżesz Miszaela i Elcafana, synów Uzyela, stryja Ahrona, i rzekł do nich: "Przystąpcie, a wynieście braci waszych ze świątyni, po za obóz."

5 I przystąpili i wynieśli ich w spodnich szatach ich po za obóz, jak powiedział Mojżesz.

6 I rzekł Mojżesz do Ahrona, i do Elazara i Ithamara, synów jego: "Głów waszych nie obnażajcie, a szat waszych nie rozdzierajcie, abyście nie pomarli, a Bóg nie rozgniewał się na zbór cały. Ale bracia wasi, wszystek dom Israela niech opłakuje ten pożar, który rozpalił Wiekuisty.

7 A za drzwi przybytku zboru nie wychodźcie, abyście nie pomarli; gdyż olej namaszczenia Wiekuistego na was." I uczynili według słowa Mojżesza.

8 I oświadczył Wiekuisty Ahronowi, i rzekł:

9 "Wina, ani mocnego napoju nie będziesz pijał, ani ty, ani synowie twoi z tobą, gdy będziecie mieli wchodzić do przybytku zboru, abyście nie pomarli. Ustawa to wieczna w pokoleniach waszych.

10 Abyście rozróżniali między świętém, a powszedniém, i między nieczystém a czystém.

11 I abyście nauczali synów Israela wszystkich ustaw, które powiedział im Wiekuisty przez Mojżesza."

12 I rzekł Mojżesz do Ahrona, i do Elazara i Ithamara, synów jego pozostałych: "Weźcie ofiarę śniedną, pozostałą z ogniowych ofiar Wiekuistego, a jedzcie ją jako przaśniki przy ofiarnicy; bo świętém świętości ona.

13 Przeto jedzcie ją na miejscu świętém, bo to udział twój, i udział synów twoich z ogniowych ofiar Wiekuistego; bo mi tak rozkazano.

14 Mostek zaś przedstawienia i łopatkę podniesienia spożywać będziecie na miejscu czystém, ty, i synowie twoi i córki twoje z tobą; bo w udziale tobie i w udziale synom twoim dane zostały, z ofiar opłatnych synów Israela.

15 Łopatkę podniesienia i mostek przedstawienia przynosić będą wraz z ogniowemi ofiarami łojów, aby stawić przedstawienie przed obliczem Wiekuistego; i niechaj to będzie dla ciebie i dla synów twoich z tobą, udziałem Wiecznym, jak rozkazał Wiekuisty."

16 A kozła zagrzesznego poszukiwał Mojżesz, a oto spalony został. I gniewał się na Elazara i na Ithamara, synów Ahrona pozostałych, i rzekł:

17 "Czemuście nie jedli ofiary zagrzesznej na miejscu świętém? Wszak to świętem świętości, a dano ją wam dla zniesienia winy zboru, aby rozgrzeszyć ich przed Wiekuistym.

18 Oto nie wniesiona krew jej do świątyni, do wnętrza; a mieliście jeść ją w świątyni, jak mi rozkazano!"

19 I rzekł Ahron do Mojżesza: "Oto dzisiaj przynieśli ofiarę swą zagrzeszną i całopalenie swoje przed oblicze Wiekuistego, a spotkało mnie to: gdybym był jadł dziś ofiarę zagrzeszną, czyżby się to podobało Wiekuistemu?"

20 I usłyszał to Mojżesz, i spodobało się w oczach jego.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 11

✦

1 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi i Ahronowi, i rzekł im:

2 "Powiedzcie synom Israela tak: Oto zwierzęta, które jeść możecie, ze wszystkiego bydła, znajdującego się na ziemi:

3 Wszelkie bydlę mające rozdwojone kopyta, i rozszczepiające kopyta przecięcie, przeżuwające żułek, z pomiędzy bydła, - takie jeść możecie.

4 Wszakże tych jadać nie będziecie z przeżuwających i mających rozdwojone kopyta: wielbłąda, ponieważ przeżuwa, ale rozdwojonych kopyt nie ma: nieczystym on dla was.

5 I góralka, ponieważ przeżuwa, ale rozdwojonych kopyt nie ma: nieczystym on dla was.

6 I zająca, ponieważ przeżuwa żułek, ale rozdwojonych kopyt nie ma: nieczystym on dla was.

7 I wieprza, ponieważ ma rozdwojone kopyta i rozszczepiające kopyta przecięcie, ale przeżuwać nie przeżuwa: nieczystym on dla was.

8 Mięsa ich nie jadajcie, a padliny ich się nie dotykajcie: nieczyste one dla was.

9 Oto co jeść możecie ze wszystkiego co w wodzie: wszystko co ma płetwy i łuski, w wodzie, w morzach albo rzekach, - to jeść możecie.

10 Wszystko zaś, co nie ma płetw i łuski, bądź w morzach, bądź w rzekach, ze wszystkiego, co się porusza w wodzie, i ze wszelkiej istoty żyjącej w wodzie, - obrzydliwością są dla was.

11 I obrzydliwością niechaj zostaną dla was; mięsa ich nie jadajcie, a padliną ich brzydźcie się!

12 Wszystko, co nie ma płetw i łuski, w wodzie, obrzydliwością jest dla was.

13 Temi zaś brzydzić się będziecie z ptactwa, nie będą jadane, bo obrzydliwe są: orłem i kondorem i sępem.

14 I sokołem i krogulcem według rodzaju ich;

15 Każdym krukiem według rodzaju jego;

16 I strusiem, i sową, i mewą i jastrzębiem, według rodzajów ich;

17 I puhaczem i puszczykiem.

18 I łyską i pelikanem i ścierwowcem.

19 I czaplą i bekasem według rodzaju ich, i dudkiem, i nietoperzem.

20 Wszelki rój skrzydlaty, chodzący na czworakach, obrzydliwością będzie dla was.

21 Wszakże to jadać możecie ze wszystkich rojów skrzydlatych, chodzących na czworakach, mające stawy powyżej nóg, dla skakania niemi po ziemi.

22 Te z nich jadać możecie: szarańczę według rodzaju jej, i solam według rodzaju jego, i chargol według rodzaju jego, i chagab według rodzaju jego.

23 Ale wszelki inny rój skrzydlaty, czworonożny, - obrzydliwością będzie dla was.

24 A oto temi pokalacie się, tak, że ktoby się dotknął zdechliny ich, nieczystym będzie do wieczora, -

25 A ktoby uniósł co ze zdechliny ich, wypierze szaty swoje i nieczystym będzie do wieczora:

26 Wszelkie bydlę, które ma rozdwojone kopyta, ale rozszczepiającego przecięcia nie ma, a przeżuwać nie przeżuwa - nieczystém wam będzie; ktoby się dotknął padliny ich, nieczystym będzie.

27 A cokolwiek chodzi na łapach, z pomiędzy wszystkich zwierząt czworonożnych, - nieczyste są dla was; ktokolwiek by się dotknął padliny ich, nieczystym będzie do wieczora.

28 A ktoby uniósł padlinę ich, wypierze szaty swoje i nieczystym będzie do wieczora: nieczyste one dla was.

29 A oto co nieczystém dla was z pomiędzy pełzających, które pełzają po ziemi: kret i mysz i jaszczurka według rodzajów ich.

30 I jeż, i krzeczek, i salamandra, i ślimak i chameleon.

31 Te nieczyste wam będą ze wszystkich pełzających: ktoby się dotknął ich, gdy są martwe, nieczystym będzie do wieczora.

32 I wszystko, na co padnie którekolwiek martwe z nich, nieczystém będzie; wszelkie drewniane naczynie, albo szata, albo skóra, albo wór, wszelkie naczynie, którém się spełnia robota - do wody włożone będzie i nieczystém zostanie do wieczora, a następnie czystém jest.

33 Wszelkie zaś naczynie gliniane, gdyby które z nich wpadło w nie, to, co w niém się znajduje, nieczystém się stanie, a samo potłuczone będzie.

34 Wszelki pokarm, który się jada, na którym była woda, nieczysty będzie, i wszelki napój, który się pija w każdém takiém naczyniu, nieczystym będzie.

35 Wszystko, też, na coby padło cokolwiek z padliny ich, nieczystém będzie: piec i ognisko rozbite zostaną; nieczyste są i nieczyste zostaną dla was.

36 Wszakże źródło i studnia, jako zbiór wody, czyste zostaną; ale kto dotknie się padliny ich nieczystym będzie.

37 A jeżeliby upadło cokolwiek z padliny ich na jakie nasienie siewu, który się wysiewa, czyste zostanie.

38 Gdyby jednak wylana była woda na nasienie, a upadło by co z padliny ich na nie, nieczyste będzie dla was.

39 A jeżeliby zdechło bydło używane przez was na pokarm, ktoby się dotknął padliny jego, nieczystym będzie do wieczora.

40 A ktoby jadł co z padliny jego, wypierze szaty swoje, i nieczystym będzie do wieczora; a ktoby poniósł padlinę jego, wypierze szaty swoje, i nieczystym będzie do wieczora.

41 Wszelki płaz, który się czołga po ziemi, obrzydliwością jest: nie będzie jadany.

42 Cokolwiek się czołga po brzuchu i wszystko, co pełza na czworakach, aż do wszystkich wielonożnych ze wszystkich płazów pełzających na ziemi, jadać ich nie będziecie, bo obrzydliwością są.

43 Nie splugawiajcie dusz waszych którymkolwiek płazem czołgającym się, i nie zanieczyszczajcie się niemi, byście nie byli nieczystymi przez nie.

44 Albowiem Ja Wiekuisty Bóg wasz: poświęcajcie się, a bądźcie świętymi, bom Ja święty, i nie zanieczyszczajcie dusz waszych żadnym płazem pełzającym na ziemi.

45 Albowiem Ja Wiekuisty, którym wywiódł was z ziemi Micraim, bym był wam Bogiem; i tak bądźcie świętymi, bom Ja święty."

46 Oto nauka o bydle i ptactwie i wszelkiém jestestwie żyjącém, które się porusza w wodach, i o wszelkiém jestestwie pełzającém po ziemi.

47 Aby rozróżniać między czystém a nieczystém, i między zwierzęciem, które jadaném być może, a zwierzęciem, które jadaném być nie ma.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 12

✦

1 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi, i rzekł:

2 "Powiesz synom Israela tak: niewiasta, któraby płód wydała i urodziła chłopca, nieczystą będzie przez siedm dni; jako w dni wydzielania słabości swej nieczystą będzie.

3 A dnia ósmego obrzezane będzie ciało napletka jego.

4 Trzydzieści zaś i trzy dni zostawać winna dla krwi oczyszczenia; żadnej świętości się nie dotknie, a do świątyni nie wejdzie, póki nie spełnią się dni jej oczyszczenia.

5 A jeżeliby dziewczynkę urodziła, nieczystą będzie przez dwa tygodnie, jak przy wydzielaniu swojém, sześćdziesiąt zaś i sześć dni zostawać winna dla krwi oczyszczenia.

6 A gdy się spełnią dni oczyszczenia jej po synu albo po córce, przyniesie jagnię roczne na całopalenie i gołąbka albo synogarlicę na "zagrzeszną" do wnijścia przybytku zboru do kapłana.

7 I przyniesie on to przed oblicze Wiekuistego i rozgrzeszy ją, i będzie czysta z upływu krwi swojej. Oto przepis o rodzącej chłopca czy dziewczynkę.

8 A gdyby nie stało jej na jagnię, niechaj weźmie parę synogarlic, albo parę gołąbków, jednego na całopalenie, a drugiego na "zagrzeszną," i rozgrzeszy ją kapłan i będzie czysta."

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 13

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza i do Ahrona, tak:

2 "Człowiek któremu by wystąpiła na skórze ciała jego nabrzmiałość, albo przyrzut, albo plama, a wyda się na skórze ciała jego jako zaraza trądu, przywiedziony będzie do Ahrona, kapłana, albo do którego z synów jego, kapłanów.

3 A gdy zobaczy kapłan zakażenie na skórze ciała, że włos na zakażeniu zbielał, a zakażenie z wejrzenia głębszém jest, niż skóra ciała jego: wtedy to zaraza trądu; i obejrzy go kapłan, i poczyta go za nieczystego.

4 A jeżeliby plama biała była na skórze ciała jego, ale nie głębsza z wejrzenia, niż skóra, a włos na niej nie zbielał; tedy zamknie kapłan zakażonego na siedm dni.

5 A obejrzy go kapłan dnia siódmego, a oto zakażenie pozostało w stanie swoim, a nie szerzyło się zakażenie po skórze; tedy zamknie go kapłan na drugie siedm dni.

6 I obejrzy go kapłan dnia siódmego powtórnie, a oto ściemniało zakażenie, a nie rozszerzyło się zakażenie po skórze; wtedy poczyta go kapłan za czystego: przyrzutem jest, i niechaj wypierze szaty swoje, a będzie czystym.

7 Ale jeżeliby się bardziej rozszerzał przyrzut po skórze, po ukazaniu się jego przed kapłanem dla oczyszczenia; wtedy ukaże się po raz drugi przed kapłanem.

8 I obejrzy kapłan, a oto rozszerzył się przyrzut po skórze; wtedy poczyta go kapłan za nieczystego: trądem jest.

9 Zaraza trądu, gdy będzie na człowieku, przywiedzion będzie do kapłana,

10 I obejrzy kapłan, a oto nabrzmiałość biała na skórze, a zamieniła ona włos na biały, albo wybujanie dzikiego mięsa w nabrzmiałości.

11 Trąd zastarzały jest na skórze ciała jego; i poczyta go za nieczystego kapłan, nie zamknie go, bo nieczystym jest.

12 A jeżeliby się rozwinął trąd na skórze, i okrył trąd całą skórę zakażonego, od głowy aż do nóg jego na całém polu widzenia oczu kapłana.

13 I zobaczy kapłan, a oto okrył trąd całe ciało jego, wtedy poczyta zakażenie za czyste: wszystko pobielało, czystym jest.

14 Dnia wszakże, w którym się ukaże na niém mięso dzikie, nieczystym będzie.

15 Gdy zobaczy kapłan mięso dzikie, poczyta go za nieczystego, dzikie mięso nieczystém jest: jest to trąd.

16 Wszakże jeżeliby znikło mięso dzikie a zamieniło się na białe, to niechaj przyjdzie do kapłana;

17 I obejrzy go kapłan, a oto zamieniło się zakażenie w białość; za czyste poczyta kapłan zakażenie; czystym on.

18 A na ciele, na skórze jego, gdyby powstał wrzód, a zagoił się,

19 A wystąpiłaby na miejscu tego wrzodu nabrzmiałość biała, albo plama biała zaczerwieniona; wtedy okazana będzie kapłanowi.

20 I zobaczy kapłan, a oto na wejrzenie głębszą jest niż skóra, a włos na niej zbielał; wtedy poczyta go kapłan za nieczystego: zarazą trądu jest, która na wrzodzie się rozwinęła.

21 A jeżeliby ją obejrzał kapłan, a oto nie ma na niej włosu białego, i głębszą téż nie jest, niż skóra, a przytem ściemniała; wtedy zamknie go kapłan na siedm dni.

22 A jeżeliby się szerzyła po skórze, poczyta go kapłan za nieczystego: jest to zaraza.

23 Jeżeliby zaś na swojém miejscu pozostawała owa plama, a nie szerzyła się: zapaleniem wrzodu jest, i poczyta go za czystego kapłan.

24 Również, jeżeliby na ciele, na skórze jego powstała oparzelizna od ognia, a zamieniłaby się wybujałość oparzelizny w plamę białą, zaczerwienioną, albo białą tylko,

25 I obejrzy ją kapłan, a oto zbielał włos na plamie, a na wejrzenie głębszą jest, niż skóra: trądem jest, który na sparzeliźnie się rozwinął. I poczyta go kapłan za nieczystego: jest to zaraza trądu.

26 A jeżeliby obejrzał ją kapłan, a oto niema na plamie włosu białego, i głębszą téż nie jest, niż skóra, a przytém ściemniała; wtedy zamknie go kapłan na siedm dni.

27 I obejrzy go kapłan dnia siódmego; jeżeliby się szerzyła po skórze, wtedy poczyta go kapłan za nieczystego: zarazą to trądu.

28 Jeżeliby zaś na swojém miejscu pozostawała owa plama, nie szerzyła się po skórze, a przytém ściemniała; nabrzmiałość z oparzelizny jest. I osądzi go kapłan za czystego, bo zapaleniem oparzelizny jest.

29 Jeżeli u mężczyzny albo u niewiasty okaże się zakażenie na głowie, albo na brodzie,

30 I obejrzy kapłan zakażenie, a oto na wejrzenie głębszém jest, niż skóra, a na niém włos pożółkły, cienki; wtedy poczyta go kapłan za nieczystego: strupem jest, trąd to głowy, albo brody.

31 Jeżeliby zaś zobaczył kapłan zakażenie strupa, a oto na wejrzenie nie głębszym jest, niż skóra, a niema na nim włosu czarnego; wtedy zamknie kapłan zarażonego strupem na siedm dni.

32 I obejrzy kapłan zakażenie dnia siódmego, a oto nie rozszerzył się strup, i niema na nim włosa pożółkłego, a na wejrzenie strup nie głębszym, niż skóra:

33 Da się wtedy ostrzydz, miejsca strupa wszakże nie ostrzyże; i zamknie kapłan zakażonego strupem na siedm dni drugie.

34 I obejrzy kapłan strup dnia siódmego, a oto nie rozszerzył się strup po skórze, a na wejrzenie nie głębszym jest, niż skóra: poczyta go za czystego kapłan, on zaś wypierze szaty swoje i będzie czystym.

35 A jeżeliby się począł szerzyć strup na skórze po oczyszczeniu się jego,

36 A zobaczy go kapłan, a oto szerzy się strup po skórze; niechaj wtedy kapłan nie szuka włosu pożółkłego: nieczystym jest.

37 Jeżeliby wszakże w stanie swoim pozostał strup, a włos czarny wyrósł na nim; to zagoił się strup, czystym jest i za czystego poczyta go kapłan.

38 A jeżeli u mężczyzny albo u niewiasty ukażą się na skórze ciała plamy, - plamy białe,

39 I obejrzy kapłan, a oto na skórze ciała ich plamy blade, białe; to jest to liszaj rozkwitły na skórze: czystym jest.

40 Człowiek też, któremuby wypadały włosy z głowy, to pleszywy; czystym jest.

41 A jeżeliby po stronie twarzy wypadały włosy głowy jego, to łysy; czystym jest.

42 Wszakże gdyby na pleszywości, albo na łysinie ukazało się zakażenie białe, zaczerwienione; to trąd, który wystąpił na jego pleszywości, albo na jego łysinie,

43 I obejrzy go kapłan, a oto nabrzmiałość zakażenia biała, zaczerwieniona na pleszywości jego, albo na łysinie jego podobna do trądu na skórze ciała;

44 Człowiek to trędowaty: nieczystym jest; za nieczystego poczyta go kapłan: na głowie jego zakażenie jego.

45 Trędowaty zaś dotknięty tą zarazą, szaty jego będą rozdarte i głowa jego będzie odkryta, i po brodę się otuli, i nieczysty, nieczysty, wołać będzie.

46 Przez wszystek czas, póki jest zarazą dotknięty, za nieczystego będzie uważany; nieczystym jest; oddzielony przebywać będzie; po za obozem będzie mieszkanie jego.

47 Jeżeliby też na szacie ukazała się zaraza trądu, na szacie wełnianej, albo na szacie lnianej, -

48 Czy to na osnowie, czy na wątku - z lnu, albo wełny, - czy też na skórze, albo na jakimkolwiek wyrobie skórzanym,

49 A byłaby to zaraza zielonawa, albo czerwonawa na szacie, albo na skórze, albo na osnowie, albo na wątku, albo na jakiejkolwiek rzeczy skórzanej, - zarazą trądu jest, i pokazaną być ma kapłanowi.

50 I obejrzy kapłan zakażenie i zamknie zakażone na siedm dni.

51 A gdy zobaczy zakażone dnia siódmego, że szerzy się zakażenie na szacie, - czy to na osnowie, czy na wątku, albo na skórze, na czémkolwiek, co ze skóry sporządzoném zostało do użytku, - to jest ta zaraza trądem jadowitym; nieczystym jest.

52 I spali tę szatę, - czy to osnowę, czy wątek z wełny albo lnu, albo jakąkolwiek rzecz skórzaną, któraby zarazą była dotknięta; bo to trąd jadowity, - w ogniu spaloném to będzie.

53 Gdyby zaś zobaczył kapłan, że nie szerzy się zakażenie na szacie, - czy to na osnowie, czy na wątku, albo na jakiejkolwiek rzeczy skórzanej,

54 Tedy rozkaże kapłan, aby wyprano to, co zarazą dotknięte i zamknie je na drugie siedm dni.

55 I obejrzy kapłan po wypraniu zakażenie, a oto, jeżeli zakażenie nie odmieniło barwy swojej, a nie rozszerzyło się zakażenie: nieczystém ono, w ogniu je spalisz: przegryzieniem to, bądź na zwierzchniej, bądź na spodniej stronie jego.

56 Jeżeliby zaś zobaczył kapłan, iż oto ściemniało zakażenie po wypraniu jego; tedy wydrze je z szaty, albo ze skóry, - bądź z osnowy, bądź z wątku.

57 Gdyby wszakże znowu wystąpiła na szacie, - bądź na osnowie, bądź na wątku, albo na jakiejkolwiek rzeczy skórzanej: trąd to szerzący się, - spalić ci na ogniu to, co zakażeniem dotknięte.

58 Szatę zaś, - czy to osnowa czy wątek, - albo wszelką rzecz skórzaną, którąbyś wyprał, a odeszłoby od niej zakażenie, wypierzesz powtórnie, a czystą będzie."

59 Oto nauka o zarazie trądu na szacie wełnianej, albo lnianej, bądź na osnowie bądź na wątku, albo na jakiejkolwiek rzeczy skórzanej, czy należy je poczytać za czyste, czy też za nieczyste.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 14

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza tak:

2 Oto nauka o trędowatym w dzień oczyszczenia jego: przywiedziony będzie do kapłana, -

3 I wyjdzie kapłan po za obóz, i zobaczy kapłan, iż oto uleczona jest zaraza trądu na trędowatym;

4 Poleci wtedy kapłan, aby wzięto dla oczyszczającego się parę ptaków żywych, czystych i drzewa cedrowego, i czerwieni, i izopu

5 I poleci kapłan zarznąć jednego ptaka nad naczyniem glinianém, nad wodą żywą.

6 Ptaka tedy żywego weźmie i drzewo cedrowe i czerwień, i izop, a zamoczy to wraz z ptakiem żywym we krwi ptaka zarzniętego nad wodą żywą,

7 I pokropiwszy oczyszczającego się z trądu siedmkroć, ogłosi go czystym, a puści ptaka żywego na pole.

8 I wypierze oczyszczający się szaty swoje i ostrzyże wszystkie włosy swoje, i umyje się wodą i będzie czystym. Poczém wnijdzie do obozu, a będzie zostawał po za namiotem swoim przez siedm dni.

9 A dnia siódmego ogoli wszystkie włosy swoje, głowę swą, i brodę swą, i brwi oczu swoich, i wszystkie włosy swoje ogoli, i wypierze szaty swoje, i umyje ciało swoje wodą i będzie czystym.

10 Dnia zaś ósmego weźmie dwa jagnięta zdrowe i owcę jednę, roczną, zdrową, i trzy dziesiąte efy mąki przedniej na ofiarę śniedną zaczynioną oliwą i log jeden oliwy.

11 I postawi kapłan oczyszczający człowieka oczyszczającego się wraz z temi przed Wiekuistym u wnijścia do przybytku zboru.

12 Poczém weźmie kapłan jedno jagnię, i przyniesie je na ofiarę pokutną wraz z logiem oliwy, i przedstawi je jako przedstawienie przed obliczem Wiekuistego;

13 I zarznie jagnię na miejscu, gdzie zarzynają ofiarę zagrzeszną i całopalenie, na miejscu świętém; bo jako "zagrzeszna" i "pokutna" do kapłana należy: świętem świętości ona.

14 I weźmie kapłan nieco krwi z ofiary pokutnej, i nada kapłan na chrząstkę prawego ucha oczyszczającego się, i na wielki palec ręki jego prawej, i na wielki palec nogi jego prawej.

15 Weźmie téż kapłan z loga oliwy, a naleje na dłoń swoję lewą.

16 I umoczy kapłan palec swój prawy w oliwie będącej na dłoni jego lewej, i pokropi oliwą z palca swojego siedm razy przed obliczem Wiekuistego.

17 A z ostatka oliwy, będącej na dłoni jego, nada kapłan na chrząstkę prawego ucha oczyszczającego się, i na wielki palec ręki jego prawej, i na wielki palec nogi jego prawej, na miejscu gdzie krew ofiary pokutnej.

18 A pozostałém z oliwy, będącej na dłoni kapłana, nada na głowę oczyszczającego się, i rozgrzeszy go kapłan przed Wiekuistym.

19 Spełni téż kapłan ofiarę zagrzeszną i rozgrzeszy oczyszczającego się z nieczystości jego; poczém zarznie całopalenie.

20 I złoży kapłan całopalenie i ofiarę śniedną na ofiarnicy. I rozgrzeszy go kapłan i będzie czystym.

21 Jeżeli wszakże biednym jest, a osiągnąć tego nie może: to niechaj weźmie jedno jagnię na ofiarę pokutną, dla przedstawienia, aby rozgrzeszyć siebie, i jednę dziesiątą część efy mąki przedniej zaczynionej oliwą na ofiarę śniedną, i log oliwy.

22 Nadto dwie synogarlice, albo dwa gołąbki, stosownie do możności swojej, i będzie jedno z nich na ofiarę zagrzeszną, a drugie na całopalenie.

23 I przyniesie je w ósmy dzień oczyszczenia swego do kapłana do wejścia przybytku zboru, przed oblicze Wiekuistego.

24 I weźmie kapłan jagnię ofiary pokutnej, i log oliwy i przedstawi je kapłan jako przedstawienie przed Wiekuistym.

25 I zarznie jagnię na ofiarę pokutną, a wziąwszy kapłan nieco krwi z ofiary pokutnej nada na chrząstkę prawego ucha oczyszczającego się, na wielki palec ręki jego prawej, i na wielki palec nogi jego prawej.

26 Oliwy téż naleje kapłan na lewą dłoń swoję.

27 I pokropi kapłan palcem swoim prawym oliwą, będącą na lewej jego dłoni, siedm razy przed obliczem Wiekuistego.

28 I nada kapłan z oliwy, będącej na dłoni jego, na chrząstkę prawego ucha oczyszczającego się i na wielki palec ręki jego prawej, i na wielki palec nogi jego prawej, na miejscu, gdzie krew ofiary pokutnej.

29 A pozostałém z oliwy, będącej na dłoni kapłana, nada na głowę oczyszczającego się, aby rozgrzeszyć go przed Wiekuistym.

30 Spełni też jedną z synogarlic, albo jednym z gołąbków, na cokolwiek stało go,

31 Tém co stało go, jedném ofiarę zagrzeszną, a jedném całopalenie przy ofierze śniednej; i tak rozgrzeszy oczyszczającego się przed obliczem Wiekuistego."

32 Oto nauka o dotkniętym zarazą trądu, którego nie stać w czasie oczyszczenia swojego.

33 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza i do Ahrona, tak:

34 "Gdy wejdziecie do ziemi Kanaan, którą oddaję wam na władanie, - a dopuściłbym zarazę trądu na który dom w ziemi władania waszego;

35 Pójdzie wtedy ten, do którego dom, należy i powie kapłanowi tak: jakoby zaraza ukazała mi się na domu.

36 Rozkaże tedy kapłan wyprzątnąć dom, zanim wejdzie sam, aby obejrzeć zarazę, ażeby nie zanieczyściło się wszystko, co w domu; poczém wejdzie kapłan, aby obejrzeć dom.

37 I obejrzy zarazę, a oto zaraza na ścianach domu, wyżłobienia zielonawe albo czerwonawe, a wejrzenie ich głębsze niż powierzchnia ściany, -

38 Tedy wyjdzie kapłan z domu przede drzwi domu, i zamknie dom na siedm dni.

39 I wróci kapłan dnia siódmego i obejrzy, a oto rozszerzyła się zaraza na ścianach domu;

40 Rozkaże wtedy kapłan wyłamać kamienie zarazą dotknięte i wyrzucić je po za miasto, na miejsce nieczyste,

41 A dom da oskrobać z wewnątrz na około, i wysypią też tynk, który zeskrobali, po za miasto, na miejsce nieczyste.

42 I wezmą kamienie inne, i wstawią je na miejsce owych kamieni, i tynk też inny wezmą i potynkują dom.

43 Gdyby zaś wystąpiła na nowo zaraza a rozszerzyła się na domu, po wyłamaniu kamieni, i po zeskrobaniu domu, i po otynkowaniu;

44 A wnijdzie kapłan i obejrzy, a oto rozszerzyła się zaraza po domu: wtedy trąd to gryzący w domu, nieczystym jest.

45 I rozwalą dom ten, kamienie jego, i drzewo jego i wszystek tynk domu tego, a wyniosą po za miasto, na miejsce nieczyste.

46 A ktoby wszedł do domu tego, póki zamknięty jest, nieczystym będzie do wieczora.

47 A ktoby spał w domu tym, wypierze szaty swoje; ktoby też jadł w domu tym, wypierze szaty swoje.

48 Jeżeliby zaś przyszedł kapłan i obejrzał, a oto nie rozszerzyła się zaraza w domu po otynkowaniu jego; wtedy poczyta kapłan dom za czysty, gdyż minęła zaraza.

49 A weźmie dla rozgrzeszenia domu parę ptaków i drzewa cedrowego i czerwieni i izopu;

50 I zarznie ptaka jednego nad naczyniem glinianém, nad wodą żywą;

51 A wziąwszy drzewo cedrowe i izop i czerwień wraz z ptakiem żywym, zamoczy to we krwi ptaka zarzniętego i w wodzie żywej i pokropi dom siedm razy.

52 I tak rozgrzeszy dom krwią owego ptaka i wodą żywą, mianowicie ptakiem żywym i drzewem cedrowém i izopem i czerwienią.

53 I puści ptaka żywego po za miasto, na pole; i tak rozgrzeszy dom, i będzie czystym."

54 Oto przepis o wszelkim trądzie i o strupie.

55 I o trądzie na szacie i na domu;

56 I o nabrzmiałości, i o przyrzucie i o plamie:

57 Aby nauczać w porze, kiedy co nieczyste i w porze, kiedy co czyste. Oto nauka o trądzie.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 15

✦

1 I oświadczył Wiekuisty Mojżeszowi i Ahronowi, i rzekł:

2 "Powiedźcie synom Israela, a mówcie do nich: Ktokolwiek by miał upławy z ciała swojego, to dla upławu swojego nieczystym będzie.

3 A oto będzie nieczystość jego podczas upławu jego: gdy ciecze z ciała jego upław jego, albo gdy zatkało się ciało jego z upławu swojego; nieczystość to jego.

4 Każda pościel, na którejby leżał upławami dotknięty, nieczysta jest, każdy też sprzęt, na którymby usiadł, nieczysty jest.

5 A ktoby się dotknął pościeli jego, wypierze szaty swoje, i umyje się wodą, a będzie nieczystym do wieczora.

6 Ktoby też usiadł na sprzęcie, na którym siedział upławami dotknięty, wypierze szaty swoje i umyje się wodą, a będzie nieczystym do wieczora.

7 Ktoby też dotknął się ciała dotkniętego upławami, wypierze szaty swoje, i umyje się wodą, a będzie nieczystym do wieczora.

8 A gdyby plunął upławami dotknięty na czystego, to wypierze tenże szaty swoje, i umyje się wodą, a będzie nieczystym do wieczora.

9 Każde też siodło, na którémby jechał upławy mający, nieczystém jest.

10 A ktoby się dotknął czegokolwiek, co było pod nim, nieczystym będzie do wieczora: a ktoby to nosił, wypierze szaty swoje, i umyje się wodą, a nieczystym będzie do wieczora.

11 Każdy też, któregoby się dotknął mający upławy, nie umywszy rąk swoich wodą, wypierze szaty swoje, i wykąpie się w wodzie, a nieczystym będzie do wieczora.

12 Naczynie też gliniane, któregoby się dotknął upławami dotknięty, stłuczoném zostanie, wszelkie zaś naczynie drewniane wypłukane będzie wodą.

13 A gdy oczyści się upławy mający z upławów swoich, wtedy odliczy sobie siedm dni od oczyszczenia swego i wypierze szaty swoje i umyje ciało swoje wodą żywą, i będzie czystym.

14 A dnia ósmego weźmie sobie parę synogarlic albo parę gołąbków, i przyjdzie przed oblicze Wiekuistego do wejścia przybytku zboru i odda je kapłanowi.

15 I spełni kapłan jedną ofiarę zagrzeszną, a drugą całopalenie; i tak rozgrzeszy go kapłan przed obliczem Wiekuistego z upławów jego.

16 Człowiek też, z któregoby upłynęło nasienie, umyje wodą całe ciało swoje i nieczystym będzie do wieczora.

17 Każda też szata, i każda skóra, na którąby padło nasienie, wymytą będzie wodą i nieczystą zostanie do wieczora.

18 A niewiasta, z którąby obcował mąż, powinna tedy wykąpać się w wodzie, a nieczystą będzie do wieczora.

19 Niewiasta też, któraby miała upławy, a płynęłaby krew z ciała jej; przez siedm dni pozostanie w wydzielaniu się swojém; każdy, któryby się jej dotknął, nieczysty będzie do wieczora.

20 Wszystko, na czémby leżała w wydzielaniu się swojém, nieczyste będzie, wszystko téż, na czém by siedziała, nieczyste będzie.

21 A ktoby się dotknął łoża jej, wypierze szaty swoje i umyje się wodą, a nieczystym będzie do wieczora.

22 A ktoby się téż dotknął jakiegokolwiek sprzętu, na którymby siedziała, wypierze szaty swoje i umyje się wodą, a nieczystym będzie aż do wieczora.

23 Jeżeliby téż było cokolwiek na łożu jej, albo na sprzęcie, na którym siedziała; ktoby się dotknął tego, nieczystym będzie do wieczora.

24 A gdyby obcował z nią mąż, i wydzielina jej będzie na nim, nieczystym będzie przez siedm dni, a każde łoże, na którémby leżał, nieczystém będzie.

25 Jeżeliby téż niewiasta miała upływ krwi przez wiele dni, nie w czasie słabości swojej, albo gdyby miała upływ po słabości swojej, - to przez cały czas upływu nieczystości jej, jako za dni słabości swojej, nieczystą będzie.

26 Każda pościel, na którejby leżała przez cały czas upływu swojego, jako pościel podczas słabości jej będzie, - każda téż rzecz, na którejby siedziała, nieczysta będzie jako podczas słabości jej.

27 A ktoby się tego dotknął, nieczystym będzie, i wypierze szaty swoje i wykąpie się w wodzie, a będzie nieczystym do wieczora.

28 A gdy oczyści się od upławów swoich, odliczy sobie siedm dni, a potém czystą będzie.

29 Dnia zaś ósmego weźmie sobie parę synogarlic albo parę gołąbków i przyniesie je do kapłana do wejścia przybytku zboru.

30 I spełni kapłan jedną ofiarę zagrzeszną, a drugą całopalenie, i tak rozgrzeszy ją kapłan przed obliczem Wiekuistego z upławów nieczystości jej.

31 I tak ochraniać będziecie synów Israela od nieczystości ich, aby nie umierali w nieczystości swojej, zanieczyszczając przybytek Mój, który jest w pośród nich."

32 Oto nauka o mającym upławy, i z którego upływa nasienie, przez co się zanieczyszcza.

33 I o cierpiącej w słabości swojej, i o wylewającym upławy swoje, bądź mężczyźnie, bądź niewieście, i o mężu, który obcował z nieczystą.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 16

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza po śmierci dwóch synów Ahrona, gdy przystąpiwszy przed oblicze Wiekuistego, pomarli,

2 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza: "Powiesz Ahronowi, bratu twojemu, aby nie wchodził każdego czasu do świątyni po za zasłonę, przed wieko, które jest na arce, aby nie umarł, gdy w obłoku objawiać się będę nad wiekiem.

3 Oto z czém wchodzić będzie Ahron do świątyni: z cielcem na ofiarę zagrzeszną, a z baranem na całopalenie.

4 W spodnią szatę lnianą, świętą, przyoblecze się, spodnie téż lniane będą na ciele jego, i pasem lnianym opasze się, i zawojem lnianym obwinie się: szaty to święte; i wykąpie w wodzie ciało swoje, a włoży je.

5 A od zboru synów Israela weźmie dwa kozły na ofiarę zagrzeszną, a jednego barana na całopalenie.

6 I przywiedzie Ahron zagrzesznego cielca swego, i rozgrzeszy siebie i dom swój.

7 I weźmie dwa owe kozły, a postawi je przed obliczem Wiekuistego u wnijścia do przybytku zboru.

8 I położy Ahron na oba kozły losy: los jeden dla Wiekuistego, a los drugi dla Azazela.

9 I przywiedzie Ahron kozła, na którego padł los dla Wiekuistego, i spełni nim ofiarę zagrzeszną.

10 Kozła zaś, na którego padł los dla Azazela, postawi żywego przed Wiekuistym, aby rozgrzeszyć nad nim, i puścić go do Azazela na pustynię.

11 I przywiedzie Ahron zagrzesznego cielca swego i rozgrzeszy siebie i dom swój i zarznie zagrzesznego cielca swego.

12 I weźmie pełną kadzielnicę rozpalonego węgla z ołtarza, co przed obliczem Wiekuistego, i pełne garści swe kadzidła wonnego, miałkiego, i wniesie za zasłonę.

13 A włoży kadzidło na ogień przed Wiekuistym, aby okrył obłok kadzidła wieko, które na arce świadectwa, a nie umarł.

14 I weźmie nieco krwi cielca, i pokropi palcem swym w stronę wieka, ku wschodowi, i téż przed wiekiem pokropi siedm razy z krwi tej palcem swoim.

15 I zarznie zagrzesznego kozła ludu, i wniesie krew jego za zasłonę i uczyni z krwią jego, jako uczynił z krwią cielca i pokropi nią ku wieku i przed wiekiem.

16 I rozgrzeszy świątynię z nieczystości synów Israela i z wykroczeń ich we wszystkich grzechach ich. I tak téż postąpi z przybytkiem zboru, znajdującym się z nimi wśród nieczystości ich.

17 A żaden człowiek niech nie znajduje się w przybytku zboru, gdy wchodzić będzie dla rozgrzeszenia świątyni, dopóki nie wyjdzie; i tak rozgrzeszy on siebie i dom swój i całe zgromadzenie Israela.

18 I wyjdzie do ołtarza, który przed obliczem Wiekuistego, i oczyści go; i wziąwszy nieco krwi cielca i nieco krwi kozła, nada na narożniki ołtarza wokoło.

19 I pokropi go krwią tą palcem swoim siedm razy, a oczyści go, i poświęci go, od nieczystości synów Israela.

20 A spełniwszy poświęcenie świątyni, i przybytku zboru, i ołtarza, przywiedzie kozła żywego.

21 I położy Ahron obie ręce swe na głowę kozła żywego i spowiadać będzie nad nim wszystkie winy synów Israela, i wszystkie wykroczenia ich, we wszystkich grzechach ich, a złoży je na głowę kozła i odeszle go przez umyślnego człowieka na pustynię.

22 I tak poniesie kozieł ten na sobie wszystkie winy ich na ziemię pustą; i puści on kozła w pustyni.

23 I wnijdzie Ahron do przybytku zboru i złoży szaty lniane, w które się był przyodział, wchodząc do świątyni, i zostawi je tam.

24 I skąpie ciało swe wodą na miejscu świętém, i włoży szaty swoje, i wyjdzie, i spełni całopalenie swoje i całopalenie ludu, i rozgrzeszy siebie i lud.

25 A łój ofiary zagrzesznej puści z dymem na ofiarnicy.

26 Ten zaś, który zawiódł kozła do Azazela, wypierze szaty swe i wykąpie ciało swoje w wodzie, poczém wejść może do obozu.

27 A cielca zagrzesznego i kozła zagrzesznego, których krew wniesiona była dla rozgrzeszenia świątyni, wyniosą po za obóz i spalą w ogniu skóry ich, i mięso ich, i nieczystość ich.

28 A kto je palić będzie, wypierze szaty swe i wykąpie ciało swoje w wodzie, poczém wejść może do obozu.

29 I niechaj będzie to dla was ustawą wieczną: miesiąca siódmego, dziesiątego tegoż miesiąca dręczyć będziecie dusze wasze i żadnej roboty nie będziecie wykonywali, tak krajowiec, jako i cudzoziemiec, który osiadł w pośród was.

30 Albowiem w dzień ten rozgrzeszy was, aby uczynić was czystymi; od wszystkich grzechów waszych przed obliczem Wiekuistego czystymi być macie.

31 Sabbat odpoczynku to dla was, a dręczyć będziecie dusze wasze: ustawa to wieczna.

32 Rozgrzeszać zaś będzie kapłan, który namaszczony zostanie, a którego ręce upełnomocnione będą, aby piastował kapłaństwo miasto ojca swego; i włoży on szaty lniane, szaty święte,

33 I oczyści świątynię przenajświętszą, i przybytek zboru, i ofiarnicę oczyści, i kapłanów téż i wszystek lud zgromadzenia rozgrzeszy.

34 A niechaj będzie to wam ustawą wieczną: rozgrzeszać synów Israela ze wszystkich grzechów ich raz do roku. I uczynił on tak jak rozkazał Wiekuisty Mojżeszowi.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 17

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

2 "Oświadcz Ahronowi, i synom jego, i wszystkim synom Israela, a powiedz im: oto co rozkazał Wiekuisty, gdy rzekł:

3 Jeżeliby ktokolwiek z domu Israela zarznął wołu, albo owcę, albo kozę w obozie, albo jeżeliby zarznął po za obozem, -

4 A do wnijścia przybytku zboru nie przywiódł tego, aby złożyć ofiarę Wiekuistemu przed przybytkiem Wiekuistego, za krew poczytaném to będzie człowiekowi onemu, krew przelał, i wytraconym będzie człowiek ten z pośród ludu swojego. -

5 Ażeby sprowadzali synowie Israela rzeźne bydło swoje, które zarzynać chcą na polu, i aby przywiedli je przed Wiekuistego, do wnijścia przybytku zboru do kapłana, a zarzynali je jako ofiary opłatne Wiekuistemu.

6 I pokropi kapłan krwią ofiarnicę Wiekuistego u wejścia do przybytku zboru, a puści z dymem tłuszcz na woń przyjemną Wiekuistemu.

7 Aby nie ofiarowali już rzeźnego bydła swego kosmaczom, za któremi się uganiają: Ustawą wieczną będzie to dla nich w pokoleniach ich.

8 A powiesz téż im: jeżeliby kto z domu Israela albo z przychodniów, którzy bawią w pośród nich, przyniósł całopalenie albo ofiarę,

9 A do wnijścia przybytku zboru nie przywiódłby jej, aby spełnić ją Wiekuistemu; wytraconym będzie człowiek ten z pośród ludu swojego.

10 Jeżeliby też kto z domu Israela, albo z przychodniów, którzy bawią w pośród nich, pożywał jakąkolwiek krew: zwrócę wtedy oblicze Moje na osobę krew pożywającą i wytracę ją z pośród ludu jej.

11 Albowiem dusza ciała we krwi jest, a Ja przeznaczyłem ją wam dla ofiarnicy, ku rozgrzeszaniu dusz waszych, gdyż krew to jest, która duszą rozgrzesza.

12 Przeto powiedziałem synom Israela: żadna osoba z pośród was nie będzie pożywała krwi, ani przychodzień, który bawi w pośród was, nie będzie pożywał krwi.

13 Jeżeliby też kto z synów Israela, albo z przychodniów, którzy bawią w pośród nich, ułowił zwierzynę albo ptaka, którego jeść można: wytoczy wtedy krew jego i pokryje ją ziemią.

14 Gdyż życie wszelkiego ciała we krwi jego - z duszą jego jest; powiedziałem przeto synom Israela: krwi żadnego ciała nie pożywać wam, gdyż życie wszelkiego ciała we krwi jego jest; ktokolwiek by ją pożywał, wytraconym będzie.

15 Ktokolwiek by też jadł padlinę albo ścierwo, tak krajowiec, jako przychodzień, wypierze wtedy szaty swoje i wykąpie się w wodzie, a nieczystym będzie do wieczora, poczém czysty będzie.

16 A jeżeliby nie wyprał, a ciała swego nie wykąpał, poniesie winę swoję."

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 18

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

2 "Oświadczysz synom Israela i powiesz im: Jam Wiekuisty, Bóg wasz!

3 Według czynów ziemi Micraim, w którejście mieszkali, nie czyńcie, ani według czynów ziemi Kanaan, do której was wiodę, nie czyńcie, a podług ustaw ich nie postępujcie.

4 Prawa Moje wypełniajcie, a ustaw Moich przestrzegajcie, abyście postępowali podług nich: Jam Wiekuisty, Bóg wasz!

5 Przestrzegajcie tedy ustaw Moich i praw Moich, które spełniając człowiek żyje przez nie: Jam Wiekuisty!

6 Nikt do którejkolwiek pokrewnej swojej nie przystąpi, aby nagość odkrył: Jam Wiekuisty!

7 Nagości ojca twojego albo nagości matki twojej nie odkrywaj: matka to twoja; nie odkrywaj nagości jej.

8 Nagości żony ojca twego nie odkrywaj: nagością to ojca twojego.

9 Nagości siostry twojej, córki ojca twojego, albo córki matki twojej, urodzonej w domu, albo po za nim, - nie odkrywaj nagości ich.

10 Nagości córki syna twojego albo córki córki twojej, - nie odkrywaj nagości ich, bo nagość to twoja.

11 Nagości córki żony ojca twojego, urodzonej z ojca twojego, - siostra to twoja, nie odkrywaj nagości jej.

12 Nagości siostry ojca twojego nie odkrywaj: pokrewna to ojca twojego.

13 Nagości siostry matki twojej nie odkrywaj: bo to pokrewna matki twojej.

14 Nagości brata ojca twojego nie odkrywaj, do żony jego nie zbliżaj się: stryjenka to twoja.

15 Nagości synowej twojej nie odkrywaj: żona to syna twojego, nie odkrywaj nagości jej.

16 Nagości żony brata twojego nie odkrywaj: nagość to brata twojego.

17 Nagości kobiety i córki jej nie odkrywaj; ani córki syna jej, ani córki córki jej nie pojmiesz, abyś odkrył nagość ich: pokrewne to jej; sprosnością to!

18 Kobiety wraz z siostrą jej nie pojmiesz ku spółzawodnictwu (ich), abyś odkrył nagość jej przy niej, za życia jej.

19 A do kobiety podczas wydzielania się nieczystości jej nie przystępuj, abyś odkrył nagość jej.

20 Z żoną przyjaciela twojego nie obcuj, aby ją zapłodnić, aby skalać się nią.

21 Z potomstwa twego nie oddawaj na ofiarę Molochowi, abyś nie zbezcześcił imienia Boga twojego: Jam Wiekuisty!

22 Z mężczyzną nie obcuj jako z niewiastą: ohydą to jest!

23 Z żadném też zwierzęciem nie obcuj, aby splugawić się niém; kobieta również niech nie stanie przed bydlęciem dla obcowania: ohydne to!

24 Nie kalajcie się niczém takiém, bo wszystkiém tém skalały się ludy, które wyrzucam przed obliczem waszém.

25 I skalała się ziemia, i poszukuję winy jej na niej, i wyrzuca ziemia mieszkańców swoich.

26 Wy tedy przestrzegajcie ustaw Moich i praw Moich, a nie czyńcie żadnych tych ohyd, - ani krajowiec, ani przychodzień, który bawi w pośród was.

27 Bo wszystkie ohydy te spełniali ludzie tej ziemi, co przed wami byli, a skalaną była ziemia.

28 Aby nie wyrzuciła i was ziemia, gdybyście ją skalali, jak wyrzuciła lud, co przed wami.

29 Bo ktokolwiekby popełnił którą ze wszystkich ohyd tych, zatracone będą dusze popełniające to z pośród narodu swojego.

30 Przestrzegajcie tedy przestrzeżenia Mojego, aby nie postępować podług ustaw ohydnych, podług których postępowano przed wami, i abyście nie kalali się niemi: Jam Wiekuisty, Bóg wasz!"

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 19

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

2 "Oświadcz całemu zborowi synów Israela, a powiedz im: świętymi bądźcie, bom święty Ja Wiekuisty Bóg wasz!

3 Bójcie się każdy matki swojej i ojca swojego; a Sabbatów Moich przestrzegajcie: Jam Wiekuisty, Bóg wasz!

4 Nie zwracajcie się ku bałwanom, a bogów litych nie czyńcie sobie: Jam Wiekuisty, Bóg wasz!

5 A gdy zarzniecie ofiarę opłatną Wiekuistemu; dla uzyskania sobie łaski zarzynajcie ją.

6 W dzień ofiarowania waszego spożytą będzie i nazajutrz, coby zaś pozostało do dnia trzeciego, na ogniu spaloném będzie.

7 A gdyby ją spożyto dnia trzeciego, obrzydliwością będzie, nie będzie upodobaną.

8 Ktoby jadł ją, winę swą poniesie, albowiem świętość Wiekuistego znieważył; i zatraconą będzie dusza ta z pośród narodu swojego.

9 A gdy zżynać będziecie użątek ziemi waszej, do skraju pola twojego nie wyżynaj, a pokłosia żniwa twego nie podbieraj.

10 Winnicy téż twojej nie obieraj do szczętu, a co opadło z sadu twojego, nie zbieraj; ubogiemu i cudzoziemcowi zostaw je: Jam Wiekuisty, Bóg wasz!

11 Nie kradnijcie i niezapierajcie się i nie oszukujcie jeden drugiego.

12 A nie przysięgajcie na imię Moje dla fałszu, abyś zelżył imię Boga twojego: Jam Wiekuisty!

13 Nie uciskaj bliźniego twego i nie obdzieraj; nie przetrzymuj przez noc płacy najemnika przy sobie do rana.

14 Nie złorzecz głuchemu, a przed ślepym nie kładź zawady; ale obawiaj się Boga twojego: Jam Wiekuisty!

15 Nie czyńcie krzywdy w sądzie, nie uwzględniaj osoby biednego, ani uszanuj osoby możnego; sprawiedliwie sądź bliźniego twego.

16 Nie chodź jako oszczerca w narodzie twoim; nie stań przeciw krwi bliźniego twego: Jam Wiekuisty!

17 Nie miej w nienawiści brata twojego w sercu twojém; napominać napominaj bliźniego twego, abyś nie ponosił grzechu za niego.

18 Nie pomstuj, i nie chowaj gniewu za synów narodu twego; a miłuj bliźniego twego jako samego siebie: Jam Wiekuisty!

19 Ustaw Moich przestrzegajcie; bydła twojego nie spuszczaj w rodzajach różnych, pola twojego nie obsiewaj gatunkiem mieszanym; a w szatę mieszaną z różnorodnej przędzy nie odziewaj się.

20 A gdyby pan spał z kobietą i obcował z nią, a ona niewolnicą, oddaną mężowi, lecz jeszcze nie wykupioną, albo wolnością jeszcze nie udarowaną; śledztwo niechaj będzie; nie będą zabici, gdyż uwolnioną nie była.

21 I niech przyniesie swą pokutę Wiekuistemu do wnijścia przybytku zboru, barana na ofiarę pokutną.

22 I rozgrzeszy go kapłan baranem pokutnym przed obliczem Wiekuistego od grzechu jego, którego się dopuścił, a odpuszczony mu będzie grzech, którego się dopuścił.

23 A gdy wnijdziecie do ziemi, a zasadzicie jakiekolwiek drzewo spożywne, zostawcie nieobrzynanymi pędy jego, z owocami jego; przez trzy lata pozostaną u was nieobrzynanymi, nie będą jadane.

24 Roku też czwartego będzie wszystek owoc jego poświęconym na uroczystości dziękczynne Wiekuistemu.

25 Roku zaś piątego jadać możecie owoce jego, aby mnożył wam urodzaj swój: Jam Wiekuisty, Bóg wasz!

26 Nie jadajcie wobec krwi; nie zajmujcie się wróżbiarstwem i czarami!

27 Nie podstrzygajcie kolisto boków głowy waszej, a nie psuj końców brody twojej.

28 A nacięć dla umarłego nie czyńcie na ciele waszém, i napisów nakłówanych nie nadawajcie sobie: Jam Wiekuisty!

29 Nie pohańbiaj córki swojej, podając ją wszeteczeństwu, aby nie stała się sprosną ziemia, a nie napełniła się ziemia nierządem.

30 Sabbatów Moich przestrzegajcie, a świątynię Moję czcijcie: Jam Wiekuisty!

31 Nie zwracajcie się do zażegnywaczy i znachorów, nie chciejcie kalać się przez nich: Jam Wiekuisty, Bóg wasz!

32 Przed sędziwym powstań, a uszanuj osobę starca, i obawiaj się Boga twego: Jam Wiekuisty!

33 A gdy zamieszka u ciebie cudzoziemiec, w kraju waszym, nie uciskajcie go!

34 Jak każdy z krajowców między wami będzie u was cudzoziemiec, zamieszkały przy was, i będziesz go miłował jak samego siebie; gdyż cudzoziemcami byliście na ziemi Micraim: Jam Wiekuisty, Bóg wasz!

35 Nie czyńcie krzywdy w sądzie, - ani na mierze, ani na wadze, ani na objętości.

36 Wagi rzetelne, ciężarki rzetelne, efa rzetelna i hin rzetelny mieć będziecie: Jam Wiekuisty, Bóg wasz, którym wywiódł was z ziemi Micraim!

37 I tak przestrzegajcie wszystkich ustaw Moich i wszystkich praw Moich, a spełniajcie je: Jam Wiekuisty!"

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 20

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

2 "Synom Israela powiesz: każdy z synów Israela albo z cudzoziemców zamieszkałych w Israelu, który odda z potomstwa swego Molochowi, wydany będzie na śmierć; lud okoliczny niechaj go ukamionuje.

3 A Ja zwrócę gniewne oblicze Moje na człowieka tego, i wytrącę go z pośród ludu jego, przeto, że z potomstwa swego oddał Molochowi, aby skalać świątynię Moję, i znieważyć imię Moje święte.

4 A jeżeliby odwrócił lud okoliczny oczy swoje od człowieka tego, gdy odda z potomstwa swego Molochowi, aby go nie zabić, -

5 Tedy zwrócę Sam gniewne oblicze Moje na człowieka tego i na ród jego, i wytrącę go i wszystkich przeniewierzających się za nim, aby uganiać się za Molochem, - z pośród ludu ich.

6 Osoba też, któraby się zwróciła do zażegnywaczy i znachorów, aby uganiać się za nimi, - zwrócę Ja gniewne oblicze Moje na osobę tę i wytrącę ją z pośród ludu jej.

7 A tak uświęcajcie się i bądźcie świętymi, bom Ja Wiekuisty, Bóg wasz!

8 I przestrzegajcie ustaw Moich i spełniajcie je: Jam Wiekuisty, uświęcający was!

9 Ktokolwiek by złorzeczył ojcu swemu, albo matce swojej, wydany będzie na śmierć: ojcu swemu i matce swej złorzeczył, krew jego na nim!

10 A kto shańbi kobietę zamężną, kto shańbi żonę bliźniego swego: wydani będą na śmierć hańbiący i shańbiona!

11 A kto będzie obcował z żoną ojca swego, - nagość ojca swego odkrył: na śmierć wydani będą obydwaj, - krew ich na nich!

12 A kto będzie obcował z synową swoją, - na śmierć wydani będą obydwaj: kazirodztwo spełnili, - krew ich na nich!

13 A kto będzie obcował z mężczyzną jako z kobietą, - ohydę spełnili obydwaj: na śmierć wydani będą, krew ich na nich!

14 A kto pojmie kobietę i matkę jej: sprosność to; ogniem niechaj spalą jego i je, aby nie było sprosności w pośród was!

15 A kto złączy się z bydlęciem, wydany będzie na śmierć, - bydlę też zabijcie!

16 Kobieta też, która zbliży się do jakiegokolwiek bydlęcia, aby obcować z niém; zabij tedy kobietę i bydlę: na śmierć wydane będą, - krew ich na nich.

17 A kto pojmie siostrę swoję, córkę ojca swego, albo córkę matki swojej, i ujrzy nagość jej i ona też ujrzy nagość jego, - skażenie to; wytrąceni niechaj będą w oczach synów ludu swojego: nagość siostry swej odkrył, niechaj poniesie winę swą!

18 A kto obcować będzie z żoną podczas słabości i odkryje nagość jej; miejsce upływu jej obnażył, ona też odkryła miejsce upływu krwi swojej, - wytrąceni będą obydwaj z pośród ludu swojego.

19 Nagości też siostry matki twej i siostry ojca twego nie odkrywaj; gdyż krewną swoję obnażył, winę swą niechaj poniosą!

20 A kto będzie obcował ze stryjenką swoją, nagość stryja swego odkrył: grzech swój poniosą, - bezdzietni umrą!

21 A kto pojmie żonę brata swojego, zakała to: nagość brata swego odkrył, - bezdzietni zostaną.

22 I tak przestrzegajcie wszystkich ustaw Moich i wszystkich praw Moich, i spełniajcie je, aby nie wyrzuciła was ziemia, do której was wiodę, dla zamieszkania w niej.

23 A nie postępujcie podług ustaw narodu, który wypędzam przed obliczem waszém; bo wszystko to czynili i zmierziłem ich sobie.

24 I rzekłem wam: wy odziedziczycie ziemię ich, a wam ją oddam, abyście odziedziczyli ją, ziemię opływającą mlekiem i miodem. Jam Wiekuisty, Bóg wasz, który wyróżniłem was z pośród ludów!

25 A tak rozróżniajcie między bydłem czystém a nieczystém i między ptactwem nieczystém a czystém, a nie splugawiajcie dusz waszych bydłem i ptactwem i czemkolwiek, co się porusza na ziemi, które wyróżniłem, aby je poczytać za nieczyste dla was.

26 I będziecie Mi świętymi, bom święty Ja, Wiekuisty, i wyróżniłem was z pośród ludów, abyście byli Moimi.

27 A mąż albo niewiasta, jeżeli będzie u nich wieszczbiarstwo albo znachorstwo, wydani będą na śmierć, kamieniami ukamionują ich, krew ich na nich!"

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 21

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza: "Oświadcz kapłanom, synom Ahrona i powiedz im: przy osobie zmarłej niechaj nikt z nich się nie zanieczyści w pośród współplemieńców swoich.

2 A tylko przy krewnym najbliższym swoim, przy matce i ojcu, przy synu, córce i bracie swym.

3 I też przy siostrze swej, dziewicy najbliższej sobie, która nie była zamężną, przy niej zanieczyścić się może.

4 Nie zanieczyści się jako przełożony wśród współplemieńców swoich, aby znieważyć siebie.

5 Nie będą wystrzygali strzyżyny na głowie swojej, a boków brody swej golić nie będą, a na ciele swojém nie poczynią nacięć.

6 Świętymi będą Bogu swojemu i nie znieważą imienia Boga swego; albowiem ogniowe ofiary Wiekuistego, chléb Boga swojego, przynoszą oni; przeto świętymi być winni!

7 Kobiety rozpustnej albo zniesławionej pojmować nie będą; kobiety też porzuconej przez męża nie pojmować im; bo świętym każdy z nich Bogu swojemu.

8 I tak zachowuj go w świętości, gdyż chléb Boga twego on przynosi; świętym będzie u ciebie, bom święty Ja Wiekuisty, uświęcający was!

9 A gdyby córka kapłana shańbiła się wszeteczeństwem, ojca swego shańbiła: ogniem spaloną będzie.

10 Kapłan też najwyższy z pomiędzy braci swej, na głowę którego wylany olej namaszczenia, i którego dłoń upełnomocniono, aby wkładał szaty, głowy swojej nie obnaży, i szat swoich nie rozedrze.

11 I do żadnych osób zmarłych nie przystąpi; przy ojcu i przy matce swej nie zanieczyści się.

12 A ze świątyni nie wyjdzie i nie znieważy świątyni Boga swojego; gdyż uświęcenie olejem namaszczenia Boga jego jest na nim. Jam Wiekuisty!

13 Kobietę też w dziewiczości jej pojmie.

14 Wdowy, albo rozwódki, albo zniesławionej, albo nierządnicy, żadnej z tych nie pojmie; lecz tylko dziewicę z pośród współplemieńców swoich pojmie sobie za żonę.

15 Aby nie sponiewierał nasienia swego w pośród współplemieńców swoich: bom Ja Wiekuisty, który go poświęcam!"

16 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

17 "Oświadcz Ahronowi i powiedz: Nikt z potomstwa twego w pokoleniach ich, któryby był ułomnym, niechaj nie przystępuje, aby przynosił chléb Boga swojego.

18 Żaden bowiem mąż, któryby ułomnym był, przystępować nie powinien: ani ślepy, ani chromy, ani płaskonosy, ani potworny.

19 Ani taki, któryby miał złamaną nogę, albo złamaną rękę.

20 Ani garbaty, ani suchotnik, ani z bielmem na oku, ani krostowaty, ani strupowaty, ani z uszkodzoném jądrem.

21 Żaden z potomstwa Ahrona kapłana, któryby ułomnym był, niechaj nie przystępuje, aby przynosił ogniowe ofiary Wiekuistemu: ułomnym jest, nie przystąpi, aby przynosił chléb Boga swojego!

22 Chléb jednak Boga swojego zarówno z rzeczy najświętszych jak i świętych jadać może.

23 Wszakże za zasłonę nie wnijdzie, i do ofiarnicy nie przystąpi, bo wada na nim; a niechaj nie znieważy świętości Moich, bo Ja Wiekuisty, poświęcam je."

24 I powiedział to Mojżesz Ahronowi i synom jego i wszystkim synom Israela.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 22

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

2 "Powiedz Ahronowi i synom jego, aby się powstrzymywali od świętości synów Israela, a nie znieważali świętego imienia Mojego w tém, co mi oni poświęcają: Jam Wiekuisty!

3 Powiedz im: w pokoleniach waszych - ktokolwiekby ze wszystkiego potomstwa waszego przystąpił do świętości, które poświęcają synowie Israela Wiekuistemu, gdy nieczystość jego na nim: wytrąconą będzie dusza ta z przed oblicza Mojego: Jam Wiekuisty!

4 Ktokolwiekby z rodu Ahrona trędowatym był, albo na upławy cierpiącym, świętości pożywać nie będzie, póki się nie oczyści. Ktoby też dotknął się kogokolwiek, który przez zmarłego zanieczyszczonym został, albo człowieka, z którego upływa nasienie, -

5 Także ktoby dotknął się jakiegokolwiek gadu, przez któryby się spługawił, albo człowieka, przez któregoby się zanieczyścił, jakakolwiekby była nieczystość jego;

6 Ten, któryby się dotknął tego, nieczystym będzie do wieczora, i pożywać nie będzie ze świętości, póki nie wykąpie ciała swego w wodzie.

7 A po zachodzie słońca czystym będzie; poczém pożywać może ze świętości, bo to pożywienie jego.

8 Padliny ni ścierwa jadać nie będzie, aby się tém nie skalał: Jam Wiekuisty!

9 A niechaj przestrzegają przestrzeżenia Mojego, aby nie ponieśli przez nie grzechu i nie pomarli w nim, gdy znieważą je: Jam Wiekuisty, który uświęcam ich!

10 Żaden też postronny nie będzie jadał świętości; zamieszkały u kapłana, ani najemnik, nie będzie jadał świętości.

11 Jeżeliby zaś kapłan nabył człowieka, jako nabytek za pieniądze swoje; to ten jadać je może; zrodzeni też w domu jego jadać mogą chléb jego.

12 Gdyby zaś córka kapłana wyszła za męża postronnego, wtedy ona podniesionych świętości jadać nie będzie.

13 Córka wszakże kapłana, gdyby została wdową albo rozwódką, a dzieci nie miała, a wróciłaby do domu ojca swego jako w młodości swojej była, - wtedy z chleba ojca swego jadać może; żaden jednak postronny jadać zeń nie będzie.

14 A jeżeliby kto spożył świętość przez pomyłkę; nadda piątą część do tego i zwróci kapłanowi świętość,

15 I tak niechaj nie znieważają świętości synów Israela, które podnoszą Wiekuistemu, -

16 A nie naprowadzają na siebie winy występku, jadając świętości ich; bom Ja Wiekuisty, który uświęcam ich."

17 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

18 "Oświadcz Ahronowi i synom jego i wszystkim synom Israela, a powiedz im: Jeżeliby ktokolwiek z domu Israela, albo z cudzoziemców w Israelu, przyniósł ofiarę swą, - czy to jaka objata ich, czy ofiara dobrowolna, - którą przynoszą Wiekuistemu na całopalenie;

19 To niechaj, aby uzyskać wam upodobanie, zdrową będzie, samcem, z rogacizny, z owiec albo z kóz.

20 Coby miało na sobie wadę, nie będziecie przynosili; bo nie uzyska to wam upodobania.

21 A jeżeli kto przyniesie ofiarę opłatną Wiekuistemu, wyznaczywszy ją na spełnienie objaty, albo na dobrowolny dar z rogacizny albo z trzody: to zdrową być powinna, aby być przyjemną; żadnej wady nie będzie na niej.

22 Ślepego, albo ułomnego, albo okaleczonego, albo wrzodami pokrytego, albo krostawego, albo strupowatego, nie przynoście takich Wiekuistemu, ani na ofiarę ogniową składajcie ich na ofiarnicę Wiekuistego.

23 Wołu też albo jagnię, potworne albo skarłowaciałe, jako ofiarę dobrowolną przynieść je możesz, ale jako objata przyjętém to nie będzie.

24 A któreby miało jądro zgniecione, rozbite, oderwane albo wyrznięte, nie przynoście Wiekuistemu, - i na ziemi waszej nie uczynicie tego.

25 I z ręki cudzoziemca nie będziecie przynosili w dar Bogu waszemu ze wszystkich tych; bo okaleczenie na nich, wadę mają, nie będą przyjęte od was z upodobaniem."

26 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

27 "Cielę, albo jagnię, albo koźlę, gdy się urodzi, niech zostanie siedm dni przy matce swojej; od ósmego zaś dnia i nadal przyjętém być może na ofiarę ogniową Wiekuistemu.

28 Wołu też, albo owcy, jego wraz z płodem jego, nie zarzynajcie dnia jednego!

29 A gdy zarzniecie ofiarę dziękczynienia Wiekuistemu, to dla uzyskania sobie upodobania zarzynajcie ją.

30 Tegoż dnia spożytą będzie; nie zostawicie z niej nic do rana: Jam Wiekuisty!

31 I tak przestrzegajcie przykazań Moich i spełniajcie je: Jam Wiekuisty!

32 I nie znieważajcie imienia Mojego świętego, - abym był święcony w pośród synów Israela; Ja Wiekuisty, który uświęcam was, -

33 Który wywiódł was z ziemi Micraim, abym był wam Bogiem: Ja Wiekuisty!"

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 23

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

2 "Oświadcz synom Israela a powiedz im: uroczystości Wiekuistego, w których obwieszczać będziecie zgromadzenia świąteczne - oto uroczystości Moje:

3 Sześć dni będzie wykonywana robota, a dnia siódmego - Sabbat, wielki odpoczynek, - zgromadzenie świąteczne, żadnej roboty nie wykonywajcie; Sabbat to Wiekuistego we wszystkich siedzibach waszych.

4 Oto uroczystości Wiekuistego, zgromadzenia świąteczne, które obwieszczać macie w czasie swoim.

5 Miesiąca pierwszego, czternastego tegoż miesiąca, ku wieczorowi: Pesach Wiekuistemu.

6 A piętnastego dnia tegoż miesiąca święto przaśników Wiekuistemu. Przez siedm dni przaśniki jadać będziecie.

7 Dnia pierwszego zgromadzenie świąteczne będzie u was; żadnej pracy uciążliwej nie wykonywajcie.

8 A składajcie ofiary ogniowe Wiekuistemu przez siedm dni; siódmego zaś dnia - zgromadzenie świąteczne; żadnej pracy uciążliwej nie wykonywajcie!"

9 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

10 "Oświadcz synom Israela a powiedz im: Gdy wnijdziecie do ziemi, którą oddaję wam, a zżynać będziecie użątek jej; przyniesiecie tedy snop z pierwocin użątku waszego do kapłana;

11 I przedstawi on snop przed obliczem Wiekuistego, aby uzyskać dla was upodobanie; nazajutrz po święcie przedstawi go kapłan.

12 Wy zaś przygotujecie w dzień przedstawienia przez was snopu, jagnię zdrowe, roczne, na całopalenie Wiekuistemu.

13 A przytém - ofiary jego śniednej, - dwie dziesiąte efy przedniej mąki, zaczynionej oliwą, na ofiarę ogniową Wiekuistemu, na woń przyjemną, a zalewki do niego, - wina czwartą część hinu.

14 A żadnego chleba, prażonych ziarn, i świeżych kłosów nie będziecie jadali, aż po sam dzień, w którym przyniesiecie ofiarę Bogu waszemu: ustawa to wieczna w pokoleniach waszych, we wszystkich siedzibach waszych.

15 I liczyć sobie będziecie od drugiego dnia święta, - od dnia, któregoście przynieśli snop przedstawienia, siedm tygodni - pełnych być powinno.

16 Aż do dnia następującego po siódmym tygodniu odliczycie pięćdziesiąt dni, a wtedy złożycie ofiarę śniedną nową Wiekuistemu.

17 Z siedzib waszych przyniesiecie dwa chleby przedstawienia; z dwóch dziesiątych efy przedniej mąki będą; z zakisem upieczone być powinny: pierwociny to Wiekuistemu.

18 A przyniesiecie z tym chlebem siedm jagniąt zdrowych, rocznych, i cielca jednego, i baranów dwa; będą one całopaleniem Wiekuistemu, wraz z ofiarą ich śniedną i zalewkami ich, - ofiarą ogniową na woń przyjemną

Wiekuistemu.

19 Przygotujecie też kozła jednego na ofiarę zagrzeszną i dwa jagnięta roczne na ofiarę opłatną.

20 I przedstawi je kapłan wraz z chlebami pierwocin, jako przedstawienie przed Wiekuistym, razem z dwoma jagniętami: poświęconém to będzie Wiekuistemu dla kapłana.

21 I ogłosicie dnia tego, aby zgromadzenie świąteczne było u was; żadnej roboty uciążliwej nie wykonywajcie: ustawa to wieczna we wszystkich siedzibach waszych, w pokoleniach waszych.

22 A gdy zżynać będziecie użątek ziemi waszej, do skrajów pola twojego nie wyżynaj, a pokłosia żniwa twego nie podbieraj, ubogiemu i cudzoziemcowi zostaw je: Jam Wiekuisty, Bóg wasz!"

23 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

24 "Oświadcz synom Israela i powiedz: miesiąca siódmego, pierwszego tegoż miesiąca, będzie u was święto uroczyste, przypominanie trąbą, zgromadzenie świąteczne:

25 Żadnej roboty uciążliwej nie wykonywajcie, a składajcie ofiarę ogniową Wiekuistemu."

26 Rzekł też Wiekuisty do Mojżesza, tak:

27 "Dziesiątego wszakże tegoż miesiąca siódmego, - dzień przebaczenia: zgromadzenie świąteczne będzie u was; a będziecie udręczali dusze wasze i złożycie ofiarę ogniową Wiekuistemu.

28 A żadnej roboty wykonywać nie będziecie w tenże dzień; bo dzień to przebaczenia, aby uzyskać przebaczenie dla was, przed obliczem Wiekuistego, Boga waszego!

29 A wszelka dusza, któraby nie udręczała się dnia tego, wytrąconą niechaj będzie z ludu swojego.

30 Wszelka też dusza, któraby wykonała jakąkolwiek robotę w tenże dzień, wytrącę duszę tę z pośród ludu jej.

31 Żadnej roboty nie wykonywajcie: ustawa to wieczna w pokoleniach waszych, we wszystkich siedzibach waszych.

32 Sabbat - wielki odpoczynek to u was, i udręczać będziecie dusze wasze: dziewiątego tegoż miesiąca wieczorem; od wieczora do wieczora święcić będziecie Sabbat wasz!"

33 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

34 Oświadcz synom Israela i powiedz: od piętnastego dnia tegoż miesiąca siódmego, - święto szałasów - przez siedm dni, Wiekuistemu.

35 Dnia pierwszego - zgromadzenie świąteczne; żadnej roboty uciążliwej wykonywać nie będziecie.

36 Przez siedm dni składać będziecie ogniowe ofiary Wiekuistemu; dnia ósmego - zgromadzenie świąteczne będzie u was, i złożycie ofiarę ogniową Wiekuistemu, świętowanie to, - żadnej roboty uciążliwej nie wykonacie.

37 Oto uroczystości Wiekuistego, w których obwieszczać będziecie zgromadzenia świąteczne, ażeby składać ofiary ogniowe Wiekuistemu: całopalenia i ofiary śniedne, ofiary bite i zalewki, każdą w dzień swój.

38 Oprócz sabbatów Wiekuistego, i oprócz darów waszych, i oprócz wszystkich objat waszych i oprócz wszystkich dobrowolnych podarków waszych, które składać będziecie Wiekuistemu.

39 Wszakże piętnastego dnia miesiąca siódmego, gdy zbierzecie plon ziemi, obchodzić wam uroczystość Wiekuistemu przez siedm dni: dnia pierwszego święto uroczyste, i dnia ósmego święto uroczyste.

40 I weźmiecie sobie dnia pierwszego owoc drzewa hadar, pąki palmowe, gałązki drzewa rozłożystego i wierzbiny porzeczne, i weselcie się przed Wiekuistym, Bogiem waszym, przez siedm dni.

41 I tak obchodzić wam to święto Wiekuistego przez siedm dni do roku: ustawa to wieczna w pokoleniach waszych. Miesiąca siódmego obchodzić je będziecie.

42 W szałasach mieszkać będziecie przez siedm dni; każdy krajowiec w Israelu mieszkać będzie w szałasach.

43 Aby wiedziały pokolenia wasze, że w szałasach osadziłem synów Israela, gdym wywiódł ich z ziemi Micraim - Ja Wiekuisty, Bóg wasz!"

44 I wygłosił Mojżesz uroczystości Wiekuistego synom Israela.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 24

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

2 "Rozkaż synom Israela, aby przynosili tobie oliwy z oliwnika, czystej, wytłoczonej, dla oświetlania, dla palenia świateł ustawicznie.

3 Zewnątrz zasłony (arki) świadectwa, w przybytku zboru, ustawiać je będzie Ahron od wieczora aż do rana przed obliczem Wiekuistego ustawicznie: ustawa to wieczna w potomstwie waszém.

4 Na świeczniku szczerozłotym ustawiać ma lampy przed obliczem Wiekuistego ustawicznie.

5 Weźmiesz też mąki przedniej a upieczesz z niej dwanaście kołaczy, - z dwóch dziesiątych efy będzie kołacz każdy;

6 I ułożysz je w dwa rzędy, po sześć w rzędzie - na stole szczerozłotym przed obliczem Wiekuistego.

7 Nadasz też na każdy rząd kadzidła czystego, a będzie to przy chlebie ofiarą wspomnienia, ofiarą ogniową Wiekuistemu.

8 Każdego Sabbatu należy układać je przed Wiekuistym zawsze; od synów Israela, jako przymierze wieczne.

9 A będzie to dla Ahrona i dla synów jego, a jadać to będą w miejscu świętém, gdyż świętem świętości to dla niego z ogniowych ofiar Wiekuistego, ustawą wieczną.

10 I wystąpił syn niewiasty Israelskiej, będący jednak synem męża Micrejskiego, między synów Israelskich, i pokłócili się w obozie, - syn owej niewiasty Israelskiej z mężem Israelskim.

11 I złorzeczył syn owej niewiasty Israelskiej imieniu Boga i bluźnił. I sprowadzili go do Mojżesza. A imię matki jego - Szelomith, córka Dybrego, z pokolenia Dan.

12 I podali go pod straż, póki nie oznaczą im stosownie do orzeczenia Wiekuistego.

13 Tedy rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

14 "Wyprowadź bluźniercę po za obóz, i niech włożą wszyscy, którzy to słyszeli, ręce swe na głowę jego, i niech ukamionuje go cały zbór.

15 Synom zaś Israela powiesz tak: Ktokolwiekby bluźnił Bogu swojemu, poniesie grzech swój.

16 A ktoby złorzeczył imieniu Wiekuistego, wydany będzie na śmierć; ukamionować ukamionuje go zbór cały, - tak cudzoziemiec jako krajowiec, gdyby złorzeczył imieniu Boga, na śmierć wydany będzie.

17 Ktoby też zabił jakąkolwiek istotę ludzką, na śmierć wydany będzie.

18 A ktoby zabił bydlę, zapłaci za nie; bydlę za bydlę.

19 A ktoby przyprawił o kalectwo bliźniego swego, jako uczynił, tak niech mu się stanie.

20 Złamanie - za złamanie, oko - za oko, ząb - za ząb: jako on zadał kalectwo człowiekowi, tak i jemu niech zadaném będzie.

21 I tak, ktoby zabił bydlę, zapłaci za nie; a ktoby zabił człowieka, wydany będzie na śmierć.

22 Prawo jednakie będzie u was; cudzoziemiec jako krajowiec będzie: bom Ja Wiekuisty, Bóg wasz!"

23 I powiedział to Mojżesz synom Israela; i wyprowadzili bluźniercę po za obóz i ukamionowali go kamieniami. I uczynili synowie Israela jako przykazał Wiekuisty Mojżeszowi.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 25

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza u góry Synai, tak:

2 "Oświadcz synom Israela a powiedz im, gdy wnijdziecie do ziemi, którą oddaję wam, wtedy obchodzić ma ziemia Sabbat Wiekuistemu.

3 Przez sześć lat obsiewaj pole twoje, i przez sześć lat obrzynaj winnicę twą, i zbieraj plony jej.

4 Ale roku siódmego odpoczynek, wielki odpoczynek niechaj będzie dla ziemi, Sabbat Wiekuistemu.

5 Samorodnego plonu żniwa twego nie zżynaj, a gron nieobrzynanych winorośli twoich nie zbieraj: rok wypoczynku niechaj ma ziemia.

6 I pozostanie wam sobotni plon ziemi na pokarm, tobie, i słudze twojemu, i służebnicy twej i najemnikowi twemu, i przysiedleńcowi twojemu, zamieszkałemu przy tobie.

7 Bydłu zaś twojemu, i zwierzętom, które na ziemi twojej, niechaj służy wszystek plon jej na pokarm.

8 Poczém naliczysz sobie siedm lat odpoczynku, - po siedm lat siedm kroć, - aby uczynił ci czas siedmiu lat odpoczynku czterdzieści i dziewięć lat.

9 I każesz uderzyć w surmę miesiąca siódmego, dziesiątego dnia miesiąca; w dzień przebaczenia każecie uderzyć w surmę po całej ziemi waszej.

10 I poświęcicie rok pięćdziesiąty, a ogłosicie wolność na ziemi wszystkim mieszkańcom jej: jubileuszem będzie on dla was; i wrócicie każdy do posiadłości swojej i każdy do rodziny swojej powróci.

11 Jubileuszem ma być ten rok pięćdziesiąty dla was: nie siejcie ani zżynajcie samorodnego plonu w nim, ani obierajcie nieobrzynanych winorośli w nim!

12 Bo jubileuszem jest, święty będzie wam; wprost z pola plon jego pożywać będziecie.

13 W tym to roku jubileuszowym wrócicie - każdy - do posiadłości swojej.

14 A gdy będziesz sprzedawał pole bliźniemu twojemu, albo je kupował od bliźniego twojego, nie oszukujcie jeden drugiego!

15 Według liczby lat po jubileuszu kupisz od bliźniego twojego; według liczby lat plonów sprzeda on tobie.

16 W miarę powiększenia się lat tych, powiększysz mu cenę, a w miarę zmniejszenia się lat tych, umniejszysz mu cenę, - bo liczbę plonów on sprzedaje tobie.

17 A nie oszukujcie jeden drugiego, lecz obawiaj się Boga twojego; bom Ja Wiekuisty, Bóg wasz!

18 A gdy będziecie spełniali ustawy Moje, a praw Moich przestrzegali, spełniając je, zamieszkacie na ziemi bezpiecznie.

19 I wydawać będzie ziemia owoc swój, a pożywać będziecie do syta, i zamieszkacie bezpiecznie na niej.

20 A gdybyście rzekli: "cóż nam jeść roku siódmego? wszak nie będziemy sieli, ani zbierali plonów naszych?"

21 Oto zeszlę wam błogosławieństwo Moje roku szóstego, aby przyniósł plon na trzy lata.

22 I będziecie sieli roku ósmego, a jeść będziecie z plonu łońskiego - do roku dziewiątego; póki nie przyjdzie plon jego, jadać będziecie łoński.

23 Ziemia zaś nie będzie sprzedawana na wieczność; bo Moją ziemia, bo wyście przychodnie i przysiedleńcy u Mnie.

24 Na całej ziemi władania waszego wyzwolenie dajcie dla ziemi!

25 Gdyby podupadł brat twój, a sprzedałby co z posiadłości swojej, przyjdzie wtedy krewny jego najbliższy mu i wykupi co sprzedał brat jego.

26 Jeżeliby zaś kto nie miał wyzwalającego, a osięgnąć by mogła ręka jego i stałoby go na wykupno;

27 To niech odliczy lata od sprzedaży swojej, a spłaci pozostałe temu, któremu sprzedał, i tak wróci do posiadłości swojej.

28 Gdyby go jednak nie stało na tyle, aby go spłacić mógł, wtedy niechaj pozostanie sprzedaż w ręku nabywcy do roku jubileuszowego, wyjdzie zaś w roku jubileuszowym, a on wróci do posiadłości swojej.

29 Jeżeliby też kto sprzedał dom mieszkalny w mieście murem otoczoném: to prawo wykupu mu służy do upływu roku sprzedaży; w przeciągu roku służy mu prawo wykupu.

30 A gdyby wykupionym nie został do końca roku całego, wtedy pozostanie ów dom w mieście opatrzoném murem na zawsze przy nabywcy swoim, dziedzicznie, nie wyjdzie w jubileuszu.

31 Domy wszakże po wsiach nie otoczonych murem dokoła, narówni z polem ziemi poczytywane będą; prawo wykupu im służy, a w jubileuszu wyzwalają się.

32 Miasta też Lewitów, domy w miastach ich dziedzicznych, - prawo wykupu każdego czasu służy Lewitom.

33 A cokolwiekby wykupiono u Lewitów, wyzwala się również w jubileuszu - sprzedany dom lub miejska posiadłość - gdyż domy miast lewickich - to własność ich w pośród synów Israela.

34 I pole też w obwodzie miast ich sprzedawaném być nie może, bo dziedzictwem wieczném to ich.

35 Gdyby podupadł brat twój, a zachwiała się dłoń jego przy tobie, podeprzyj go, czy to przychodzień, czy osiadły, niechaj żyje przy tobie.

36 Nie bierz od niego lichwy, ani przyrostu, a bój się Boga twojego, aby żył brat twój przy tobie.

37 Pieniędzy twoich nie dawaj mu na lichwę, a dla przyrostu nie oddawaj mu żywności twojej.

38 Jam Wiekuisty Bóg wasz, którym wywiódł was z ziemi Micraim, abym oddał wam ziemię Kanaan, a był wam Bogiem.

39 Jeżeliby też podupadł brat twój przy tobie, a zaprzedał ci się, nie obarczaj go służbą niewolniczą.

40 Jako najemnik, jako przysiedleniec, niechaj będzie przy tobie, aż do roku jubileuszowego niechaj służy u ciebie.

41 A wtedy odejdzie od ciebie on i dzieci jego z nim a wróci do rodziny swojej, i do dziedzictwa ojców swoich wróci.

42 Albowiem słudzy to Moi, których wywiodłem z ziemi Micraim; nie będą sprzedawani, jako się sprzedaje niewolników.

43 Nie władaj nim z surowością, a bój się Boga twojego!

44 Niewolnik zaś i niewolnica twoja, których mieć możesz, - z narodów, które w około was, od nich możecie kupować niewolnika i niewolnicę.

45 Również z pośród dzieci przysiedleńców zamieszkałych przy was możecie kupować, i z plemienia ich, które u was, które zrodzili na ziemi waszej, oni też mogą być własnością waszą.

46 I możecie przekazywać ich w dziedzictwie synom waszym po was, aby je posiadali jako własność, na zawsze posługiwać się nimi możecie. A nad braćmi waszymi, synami Israela, jeden nad drugim niechaj nie włada z surowością.

47 A gdyby przychodzień albo przysiedleniec doszedł do zamożności przy tobie a podupadł brat twój przy nim i zaprzedał się przychodniowi czy przesiedleńcowi u ciebie, albo potomkowi z plemienia przychodnia, -

48 To po sprzedaniu się służy mu prawo wykupu; którykolwiek z braci jego go wykupi.

49 Czy stryj jego, czy syn stryja jego go wykupi, czy też który z bliższych krewnych z rodziny jego go wykupi, albo, gdyby go stać było na to, sam się wykupi.

50 A niechaj obliczy się z nabywcą swoim od roku, w którym mu się zaprzedał, do roku jubileuszowego, aby pieniądze, za które się zaprzedał, zwrócone mu zostały według liczby lat; jako czasowy najemnik niechaj będzie u niego.

51 Jeżeliby jeszcze wiele zostawało lat, w stosunku do nich zwróci okup swój z pieniędzy, za które kupiony był.

52 A jeżeliby mało zostawało lat do roku jubileuszowego, to niechaj mu je zaliczy; w stosunku do lat swoich niechaj zwróci okup swój.

53 Jako najemnik doroczny niechaj będzie u niego, nie będzie władał nim surowo w oczach twoich.

54 A gdyby nie był wykupiony w ten sposób, tedy odejdzie w roku jubileuszowym sam i dzieci jego z nim.

55 Albowiem Moimi sługami są synowie Israela, słudzy to Moi, których wywiodłem z ziemi Micraim. Ja Wiekuisty, Bóg wasz.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 26

✦

1 Nie róbcie sobie bałwanów, a bożków litych i posągów nie stawiajcie sobie, a kamieni rytych nie kładźcie w ziemi waszej, aby korzyć się na nich; bom Ja Wiekuisty, Bóg wasz.

2 Sabbatów Moich przestrzegajcie, a świątynię Moję czcijcie: Jam Wiekuisty.

3 Jeżeli podług ustaw Moich postępować, a przykazań Moich przestrzegać, a pełnić je będziecie, -

4 Tedy dam wam deszcze w czasie swoim, i wyda ziemia plon swój, a drzewo polne wyda owoc swój.

5 I starczy wam młocba do winobrania, a winobranie do wysiewu, i pożywać będziecie chléb swój do syta, i zamieszkacie bezpiecznie na ziemi waszej.

6 I ustanowię pokój na ziemi, i spoczywać będziecie, a nikt nie wystraszy; wyplenię téż zwierzęta dzikie z ziemi, a miecz nie przejdzie po ziemi waszej.

7 I ścigać będziecie wrogów waszych i padną przed wami od miecza.

8 I ścigać będzie pięciu z was stu, a stu z was dziesięć tysięcy ścigać będzie, i padną wrogi wasze przed wami od miecza.

9 I zwrócę się ku wam, i rozplenię was, i rozmnożę was i utwierdzę przymierze Moje z wami.

10 I pożywać będziecie zboże łońskie, zaprzeszłoroczne, a łońskie dla nowego uprzątać będziecie.

11 I ustanowię przybytek Mój w pośród was, a nie odtrąci was dusza Moja.

12 I będę ustawicznie chodził w pośród was, i będę wam Bogiem, a wy będziecie Mi ludem.

13 Jam Wiekuisty, Bóg wasz, którym wywiódł was z ziemi Micrejczyków, abyście nie zostali niewolnikami ich, i skruszyłem sworzenie jarzma waszego, a prowadziłem was z czołem podniesioném.

14 Jeżelibyście zaś nie usłuchali Mnie, i nie pełnili wszystkich przykazań tych, -

15 Jeżeli ustawami Mojemi wzgardzicie, a prawa Moje odtrąci dusza wasza, żebyście nie pełnili wszystkich przykazań Moich, naruszając przymierze Moje;

16 Tedy i Ja uczynię to wam: nawiodę na was trwogę, wycieńczenie i gorączkę, które pożerają oczy, i omdlałą czynią duszę, a siać będziecie daremnie nasiona wasze, i spożyją je wrogi wasze.

17 I zwrócę oblicze Moje na was, i porażeni będziecie przed wrogami waszymi, i władać wami będą nieprzyjaciele wasi, i będziecie pierzchali, choć was nikt nie będzie ścigał.

18 A jeżeli pomimo to nie posłuchacie Mnie: tém silniej karać was będę, siedmkroć za grzechy wasze.

19 I złamię wyniosłość mocy waszej, i uczynię niebo wasze jako żelazo, a ziemię waszę jako kruszec.

20 I wyczerpywać się będzie daremnie siła wasza, i nie wyda ziemia wasza plonu swego, a drzewo ziemi nie wyda owocu swego.

21 A jeżeli pomimo to postępować będziecie na przekór Mnie, a nie zechcecie Mnie słuchać, pomnożę wtedy klęski wasze, siedmkroć, w miarę grzechów waszych.

22 I puszczę na was zwierzęta dzikie i pozbawią was dzieci, i wyniszczą dobytek wasz i wyplenią was, i opustoszeją drogi wasze.

23 A jeżeli i tém się nie ukorzycie Mi i postępować będziecie na przekór Mnie,

24 Postępować téż będę i Ja na przekór wam, a razić was będę i Ja siedmkroć za grzechy wasze.

25 I sprowadzę na was miecz, który pomstę wywrze za przymierze; i zbiegniecie się do miast waszych, ale zeszlę zarazę między was, - a podani będziecie w moc wroga.

26 Gdy złamię wam podporę chleba, będą piekły dziesięć niewiast chléb wasz w piecu jednym, i oddawać wam chléb wasz pod wagą, i będziecie jedli, a nie nasycicie się.

27 A jeżeli i pomimo to nie usłuchacie Mnie, a postępować będziecie na przekór Mnie:

28 Wtedy postąpię z wami w zapalczywości na przekór wam, i karcić was będę téż i Ja siedmkroć za grzechy wasze.

29 I pożerać będziecie ciało synów waszych, i ciało córek waszych pożerać będziecie.

30 I zburzę wyżyny wasze, i rozwalę wasze posągi słońca, i rzucę trupy wasze na szczątki bałwanów waszych, i odtrąci was dusza Moja.

31 I obrócę miasta wasze w pustkowie i opustoszę świątynie wasze i nie przyjmę wdzięcznej wonności waszej.

32 I spustoszę ziemię, że zdumieją się nad nią wrogi wasze, które osiądą na niej.

33 Was zaś rozproszę między narody i obnażę za wami miecz, a będzie ziemia wasza pustynią, a miasta wasze pozostaną rumowiskiem.

34 Wtedy uczyni zadość ziemia Sabbatom swoim po wszystkie dni opustoszenia swego, gdy będziecie w ziemi wrogów waszych; wtedy odpocznie ziemia i zaspokoi Sabbaty swoje.

35 Po wszystkie dni opustoszenia swego odpoczywać będzie, ile nie odpoczywała w Sabbaty wasze, gdyście wy mieszkali na niej.

36 A na pozostałych z was - nawiodę lękliwość w serca ich, na ziemi wrogów ich, że gnać ich będzie szmer liścia opadłego, i będą uciekali jako przed mieczem, i padną, choć nikt nie będzie ścigał.

37 I padać będą jeden na drugiego, jakby od miecza, choć nikt nie ściga; a nie będzie wam ostoju przed wrogami waszymi.

38 I poginiecie między narodami i pożre was ziemia wrogów waszych.

39 A pozostali z pośród was wyniszczeją za winy swoje w ziemiach wrogów waszych, i za winy też ojców swoich wraz z nimi wyniszczeją.

40 Jeżeli wtedy wyznawać będą winę swoję i winę ojców swoich, że za przeniewierstwo ich, którém przeniewierzyli się Mnie, i za to, że postępowali ze mną w przekorze,

41 I Ja téż postępowałem z nimi w przekorze, i zawiodłem ich do ziemi wrogów ich; gdyby wtedy ukorzyło się serce ich nieobrzezane, a zadość uczynili za winę swoję:

42 Wspomnę wtedy na przymierze Moje z Jakóbem, i na przymierze Moje z Ic'hakiem i na przymierze Moje z Abrahamem wspomnę, i na ziemię wspomnę.

43 Ale ziemia musi być opuszczoną przez nich i zadość uczynić Sabbatom swoim podczas opustoszenia swego po nich; muszą oni zadosyć uczynić za winy swoje, ponieważ prawa Moje porzucili, a ustawy Moje odtrąciła dusza ich.

44 Ale z tém wszystkiém, kiedykolwiek by przebywali w ziemi wrogów swoich, nie porzucę ich, i nie odtrącę ich, żebym ich miał wytępić, żebym zerwał przymierze Moje z nimi; bom Ja Wiekuisty, Bóg ich!

45 I wspomnę dla nich o przymierzu przodków, których wywiodłem z ziemi Micraim w oczach ludów, abym był im Bogiem: Ja Wiekuisty".

46 Oto ustawy i prawa i nauki, które ustanowił Wiekuisty między Sobą a synami Israela u góry Synai przez Mojżesza.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0

ROZDZIAŁ 27

✦

1 I rzekł Wiekuisty do Mojżesza, tak:

2 "Oświadcz synom Israela a powiedz im: Jeżeliby kto przeznaczył objatę według ceny, jakąkolwiek osobę Wiekuistemu, -

3 A tyczyłaby się ocena mężczyzny od dwudziestu do sześćdziesięciu lat - wtedy będzie cena pięćdziesiąt szekli srebrnych, według szekla uświęconego.

4 A jeżeli to kobieta, to będzie cena twoja trzydzieści szekli.

5 A jeżeli od piątego roku do dwudziestego - to będzie cena: za mężczyznę dwadzieścia szekli, a za kobietę dziesięć szekli.

6 A jeżeli od jednego miesiąca do pięciu lat - to będzie cena: za mężczyznę pięć szekli srebra, a za kobietę cena twoja trzy szekle srebra.

7 A jeżeli od sześćdziesięciu lat i wyżej, to będzie, - jeżeli to mężczyzna - ocena twoja piętnaście szekli, a za kobietę dziesięć szekli.

8 A jeżeli on za biedny dla oceny takiej: to niechaj stawią go przed kapłana, a kapłan oceni go: odpowiednio do zamożności ślubującego, niech oceni go kapłan.

9 A jeżeli to bydlę, z którego gatunku składają ofiarę Wiekuistemu, - to każde, które oddane będzie Wiekuistemu, poświęconém się stanie.

10 Nie należy go zamieniać ani zastępować inném, - lepszego gorszém albo gorszego lepszém; jeżeliby pomimo to zastępował kto bydlę bydlęciem, to i ono i zastępujące je poświęconém się staje.

11 Ale jeżeli to jakiekolwiek bydlę nieczyste, z których nie składają ofiar Wiekuistemu, - to niechaj stawi to bydlę przed kapłana;

12 I oceni je kapłan, czy lepiej czy gorzej, - jak oceni je kapłan, tak będzie;

13 A jeżeliby je chciał wykupić, niechaj dołoży część piątą do oceny.

14 Jeżeliby kto poświęcił dom swój na świętość Wiekuistemu, to niechaj oceni go kapłan; czy lepiéj czy gorzej, - jak oceni go kapłan, tak zostanie.

15 A jeżeliby sam poświęcający chciał wykupić dom swój, - to dołoży część piątą nad pieniądze oceny, a zostanie przy nim.

16 Jeżeliby kto część pola dziedzicznego swego poświęcił Wiekuistemu, - to będzie ocena według wysiewu jego: za wysiew chomeru jęczmienia pięćdziesiąt szekli srebra.

17 Jeżeli od samego roku jubileuszowego poświęcił pole swoje, to ono według tejże oceny pozostanie.

18 Jeżeliby zaś po jubileuszu poświęcił kto pole swoje, - tedy obliczy mu kapłan pieniądze według lat pozostałych do roku jubileuszowego a to się odejmie z oceny.

19 A jeżeliby chciał wykupić pole poświęcający je, - to niech dołoży część piątą nad pieniądze oceny, a zostanie ono przy nim.

20 Jeżeliby zaś nie wykupił pola, a sprzedałby komu innemu, - to już wykupioném być nie może.

21 I zostanie to pole, gdy wróci w jubileuszu, poświęconém Wiekuistemu jako pole zaklęte: do kapłana przejdzie na własność.

22 A jeżeliby kto pole kupne swoje, nie należące do pól dziedzicznych jego, poświęcił Wiekuistemu, -

23 Tedy obliczy mu kapłan wysokość oceny do roku jubileuszowego i niech uiści podług oceny tej tegoż dnia jako poświęcenie Wiekuistemu.

24 W roku zaś jubileuszowym wróci pole to do tego, od którego nabytém zostało, - do którego dziedzicznie należała ona ziemia.

25 Wszelka zaś ocena twoja będzie według szekla uświęconego; dwadzieścia ger będzie w szeklu.

26 Wszakże pierworodne, które prawem pierworodztwa do Wiekuistego należy z bydła, - nie poświęci nikt tego: bądź to wół, bądź owca - do Wiekuistego należy.

27 A jeżeliby z bydła nieczystego było, - to wykupi je według oceny dołożywszy piątą część nadto; gdyby zaś wykupioném nie zostało, niechaj sprzedaném będzie według oceny twojej.

28 Wszakże nic co zaklętém jest, coby zaklął kto Wiekuistemu z całego mienia swojego, bądź człowieka, bądź bydlę, bądź pole dziedziczne swoje, nie może być sprzedaném ani wykupioném: wszystko zaklęte świętem świętości jest Wiekuistemu.

29 Wszelkie zaklęte, które zaklętém zostało z ludzi, nie będzie wykupione, lecz podaném będzie na śmierć.

30 Wszystkie też dziesięciny z ziemi, z wysiewu rolnego, z owocu drzew, - do Wiekuistego należą: świętość to Wiekuistego.

31 A gdyby chciał kto wykupić część dziesięciny swojej, - to niech dołoży piątą część jej ceny.

32 Także wszystkie dziesięciny z rogacizny i trzód, z wszystkiego co przechodzi pod posochem, dziesiąte poświęcone będzie Wiekuistemu.

33 Nie będzie przebierał między lepszém a gorszém i nie zastąpi go inném; a jeżeliby zastępował je, to i ono i zastępujące je poświęconém będzie: nie może być wykupioném".

34 Oto przykazania, które poruczył Wiekuisty Mojżeszowi dla synów Israela u góry Synai.

Une Sacra · wydanie 1 · unesacra.com · CC BY-NC-SA 4.0